

Lord Lister

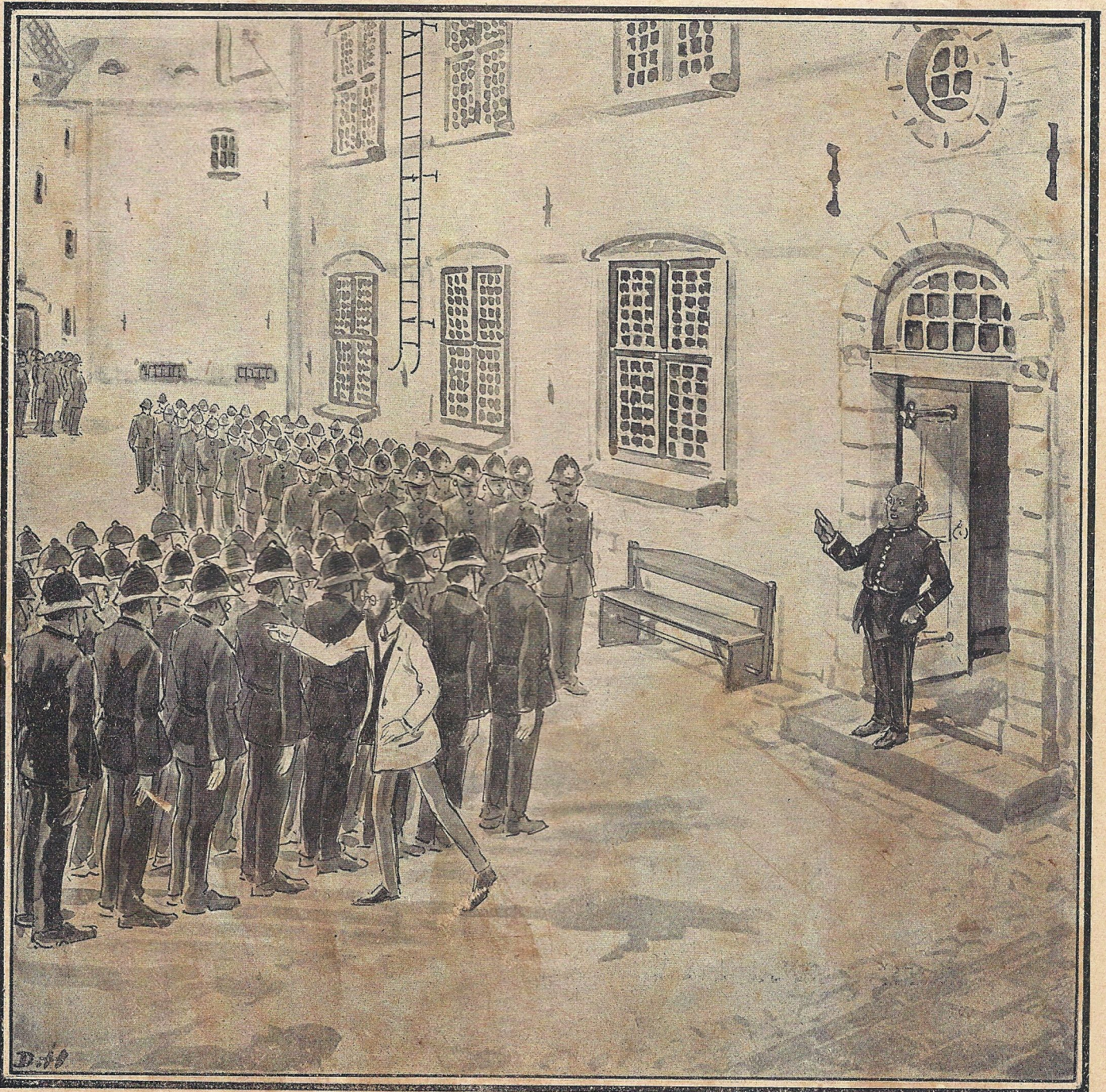
genaamd De groote Raffles Onbekende.

No. 130

Baxter op de dievenjacht

10 Cents
België 25 Centimes

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL - HEERENGRACHT 313 - AMSTERDAM

Baxter op de dievenjacht

HOOFDSTUK I.

In het politiebureau.

Inspecteur Baxter liep met groote stappen zijn bureau op en neer.

Hij zoog met machtige halen aan zijn sigaar, als een sleepbootje met een zwaren sleep achter zich, en pufte de rookwolken uit, met een geweld als een locomotief, die een paar honderd zwaar geladen goederenwagens van hun plaats moet trekken.

Zijn secretaris Marholm, ook wel geheeten „de Vloo”, kauwde op zijn penhouder en volgde alle bewegingen van zijn chef.

Hij was het wel gewend, dat zijn principaal druk gebaarde, maar ditmaal moest er toch wel iets bijzonders gaande zijn, want het opgezette gezicht van den inspecteur vertoonde een dreigend roode tint en geleek veel op een spoorwegsignaalschijf voor het sein „onveilig”.

Nu wilde het geval dat inspecteur Baxter een nummer van de „Times” in de handen had en dat wel op een manier, die bewees dat hij het blad niet met onverdeelde instemming had doorgelezen. Het Cityblad was namelijk tot een prop gebald.

— Er mankeert toch niets aan, meneer? vroeg Marholm eindelijk, toen hij ongeduldig werd door het rusteloos heen en weer loopen van zijn patroon.

— Er mankeert niets aan, Marholm! antwoordde deze barsch.

— U ziet er anders uit, alsof u niet heelemaal in uw humeur is, hernam de secretaris van den beroemden inspecteur. Er zijn u toch in den afgelopen nacht geen onaangename dingen overkomen?

— Wat zouden mij 's nachts wel voor onaangename dingen moeten overkomen? bromde de inspecteur. 's Nachts slaap ik, als ieder fatsoenlijk mensch!

— Precies, zeide Marholm bij zich zelf, en daarom hebben de bandieten in Londen ook zoo'n best leventje onder jouw bewind.

— Wat zei je, Marholm? vroeg Baxter dreigend.

— Ik zei, dat de dagen al aardig beginnen te lengen, meneer! Maar als er werkelijk niets aan de hand is, zoudt u me dan niet een plezier willen doen door voor uw schrijftafel te gaan zitten?

— En waarom zou ik dat doen? riep Baxter nijdig uit.

— Omdat ik aan een rapport bezig ben en omdat dat heen en weer geloop mij hindert bij mijn werk.

De inspecteur wierp zijn secretaris nog een dreigenden blik toe en nam toen voor zijn schrijftafel plaats.

Hij begon de ineengedraaide „Times” weder zorg-

vuldig uit elkaar te trekken en glad te strijken.

Een oogenblik later was hij opnieuw in de lezing van het blad verdiept.

Plotseling deed een daverende slag op het tafelblad „de Vloo” verschrikt opkijken.

— Wat mankeert u, meneer? vroeg hij angstig. Zal ik soms even om den dokter telefoneeren?

— Laat den dokter met rust, man! zeide de inspecteur; ik heb geen dokter noodig! Ik heb menschen met hersens noodig, die mij kunnen helpen bij mijn moeilijken arbeid, die hun handen uit de mouwen steken en die niet altijd de dingen anders doen, dan ik ze hun bevel. Kortom, ik heb behoefte aan menschen, die voorkomen, dat ik in het grootste Londensche blad wordt uitgemaakt voor een onbekwamen „beampte”, die beletten dat de „Times” ironisch vraagt, of ik al eens heb uitgezien naar een aardig optrekje om er mijn pensioen te verteren. Die heb ik noodig, meneer, en geen domper!

— Schrijft de „Times” dat dan? vroeg Marholm nieuwsgierig.

— Daar, lees zelf, zei Baxter, terwijl hij hem de krant met een woedend gebaar onder den neus duwde. Je zoudt het vroeg of laat toch hooren, hoe ze je superieur beleedigen!

Marholm nam het blad ter hand en dadelijk viel zijn oog op een kort artikeltje, dat met blauw potlood was aangestreept en waaronder eveneens met blauw potlood geschreven twee groote letters stonden: J. R.

Het berichtje, dat de „vloo” met zooveel aandacht las, luidde als volgt:

De onveiligheid in Londen.

In den laatsten tijd begint het geboefte in onze stad weer brutaler dan ooit het hoofd op te steken! Men hoort bijna iederen dag van inbraken, diefstallen, zakkenrollerijen en zelfs nog ernstiger misdrijven.

Wij kunnen zelfs niet denken, dat het op het oogenblik in Parijs, dat toch berucht is om zijn 'Apachen, erger kan zijn dan in de „hoofdstad der wereld”. En indien aan dezen wantoestand niet spoedig een einde komt, zal het vreemdelingenverkeer daar ernstig onder te lijden hebben!

Hoe het mogelijk is, dat in een wereldstad als deze, die jaarlijks een paar millioen pond besteedt aan het onderhoud van haar politie, zoo ontstellend veel misdrijven ongestraft blijven is ons een raadsel. Of liever: zoo raadselachtig is

de zaak ook weer niet! De heer Baxter, die sedert jaren een verantwoordelijke positie bij het veiligheids-corps van onze stad bekleedt, vergeve ons de opmerking, maar wij zouden de vraag wel willen stellen, of hij het oog nog niet heeft laten vallen op een of ander aardig villatje in Hamstead, waar hij zijn verdere dagen in ongestoorde rust en vrede zou kunnen doorbrengen — in vrede en werkloosheid!

Want inderdaad, wij gelooven niet, dat het politiecorps in zijn heengaan een onherstelbaar kwaad zou zien. De flaters, om het zachtste woord te gebruiken, die in de laatste jaren door den heer Baxter zijn begaan, dragen er niet toe bij ons optimistisch te stemmen, maar wellicht zou een zeer lange rustkuur, laat ons zeggen van een jaar of tien, inspecteur Baxter weder geschikt maken voor den gewichtigen werkkring, die hem door den Koning is opgedragen.

Tenzij er spoedig zeer groote verbeteringen komen in de misstanden, die wij zoeven schetsten, zullen wij het er voor blijven houden, dat de heer Baxter er werkelijk beter aan doet het stof van Scotland Yard van zijn zolen te schudden.”

— Wel, wat zeg je daar wel van? vroeg Baxter, toen Marholm met de lezing van het stukje klaar was en het blad langzaam opvouwde.

— Wat zou ik er veel van zeggen? antwoordde de „Vloo” kalm. Het is blijkbaar met kennis van zaken geschreven.

— Wat bedoel je daarmee? vroeg Baxter wantrouwend.

— Wel meneer, ik wil maar zeggen, dat de schrijver op de hoogte van den toestand schijnt te zijn.

— Van welken toestand?

— Nu, van den toestand in Londen!

— Dus die deugt niet, volgens jou? hernam Baxter dreigend.

— Ik zou liegen, als ik beweerde, dat hij uitstekend was, meneer, merkte Marholm op, en dat zult u zelf moeten tõegeven! Maar zoudt u mij eens willen zeggen, wat de initialen J. R. onder dit stukje beteekenen? vervolgde „de vloo” langs zijn neus weg.

— Dat weet je evengoed als ik! schreeuwde de inspecteur woedend. Dat blad is me toegezonden door dien vervloekten John Raffles, dat staat als een paal boven water!

— Dus die voorletters zouden van hem zijn? vroeg Marholm onnoozel.

— Natuurlijk! Van wien anders?

— Maar daar zou ik toch tegen ingaan! hitste de secretaris op.

— Dat zal ik ook, dat zal ik ook! riep Baxter. Ze zullen me leeren kennen, de heeren aan de „Times”! Ze zullen leeren inzien, dat ze hun mond voorbij hebben gepraat!

— Dus u gaat met groote plannen rond? vroeg Marholm benauwd, want hij vreesde voor de grootste on-aangenaamheden, zoodra zijn patroon een of andere „groote onderneming” op touw ging zetten.

— Dat doe ik zeker, Marholm! Ik geef het je toe, dat er in den laatsten tijd door het geboefte in deze stad op schandelijke manier wordt huisgehouden, maar dat zal uit zijn, dat bezweer ik!

— Wat wil u dan doen? vroeg Marholm met een angstigen blik op het vuurroode gelaat van zijn principaal.

Baxter richtte zich in zijn volle lengte op, keek Marholm aan, als ware deze een negerslaaf en hijzelf keizer Nero:

— Ik ga het schorremorrie uitroeien!

— Wat gaat u doen? vroeg Marholm verschrikt.

— Ik ga de boeven uitroeien, zeg ik je! Ik ga ze verdelen, verjagen, van den aardbodem verdrijven!

— Toch niet heelemaal alleen? vroeg Marholm.

— Natuurlijk niet, ezel! antwoordde Baxter. Ik denk de zaak goed aan te pakken, al zou ik er het geheele Londensche politiecorps voor noodig hebben: ik zal de misdadigers van Londen onder deze zware vuist verbrijzelen!

Met deze woorden deed Baxter een hevigen vuistslag op zijn schrijftafel neerkomen.

Maar zoo als het onveranderlijk bij dergelijke uitingen van kracht en gezag gebeurde, zoo gebeurde het ook nu: de inspecteur had op een liniaal geslagen, die een eindje over het tafelblad uitstak en met het andere einde onder den inktkoker was geschoven, dit glazen vaatwerk beschreef een sierlijken boog door de lucht, werd echter in zijn vlucht gestuit door het edel gewelfd voorhoofd van den inspecteur en goot zijn inhoud uit over diens mannelijke trekken.

Hiermede was er voor dezen ochtend weder op ruwe wijze een einde gekomen aan het laaiend enthousiasme van inspecteur Baxter.

Maar Marholm vertelde later wel eens, dat hij een vol uur noodig had gehad, om zijn gewone bedaardheid weder te herkrijgen: dit voorval had hem aan den rand van een beroerte gebracht.

Een paar uren verstreken in betrekkelijke kalmte. Marholm was weer in zijn werk verdiept en dacht op dat oogenblik aan niets kwaads, toen zijn chef plotseling weer kwam binnenstormen, vóór zijn verbaasden secretaris post vatte in de houding, die Hannibal moet hebben aangenomen, toen hij de Alpen was overgestoken en met stentorstem riep:

— Marholm, ik zal die lieden van de „Times” toonen, dat hun bespottelijke kritiek kant noch wal raakt!

— En hoe denkt u dat aan te leggen, meneer? vroeg Marholm ijzig kalm. Neemt ge geen te moeilijke taak op u?

Maar de chef sloeg geen acht op deze onbeleefde woorden en vervolgde:

— Ik heb je straks al gezegd, dat ik voornemens ben het gespuis uit te roeien en ik ben vast van plan mijn woord te houden!

— Wat gaan wij dan doen, meneer? vroeg „de Vloo” benauwd.

— Dat zal ik je zeggen: we gaan een „razzia” houden.

— Een razzia, zegt u? vroeg Marholm verschrikt.

— Precies!

— Zooals te Parijs ook wel gebeurt, als de Apachen het al te bont maken?

— Juist, Marholm! Maar ik denk het op grooter schaal aan te pakken! Ik zeg je: die razzia's te Parijs zullen spelletjes stuivertje verwisselen op een picnic zijn, vergeleken bij de menschenjacht, die ik op touw ga zetten!

— Goede hemel! riep Marholm uit, die reeds visioenen van bloed en moord voor zich zag opdagen en het knetteren van duizenden revolvers in de duisternis meende te hooren. Is u dat werkelijk van plan?

— Dat ben ik, Marholm, en daar zul jij me bij helpen!

— Moet ik meedoen? riep de secretaris verschrikt.

— Wat dacht je dan anders? Meen jij soms, dat ik je zal toestaan hier vliegen te vangen, terwijl je meester zijn leven gaat wagen met deze vreeselijke onderneming? Neen mannetje! Als ik sneef, zul jij ook sneven — als ik overwin, zul jij ook overwinnen — samen uit, samen thuis!

Marholm voelde geen grond meer onder zich.

Hij begon sterretjes te zien.

Zijn chef had zich reeds bezondigd aan vele en velerlei stoute ondernemingen, maar dit was wel het toppunt, het „summa”, zooals zijn chef het placht te

noemen! Hier hield werkelijk alles bij op: de heer Baxter aan het hoofd van een troep agenten, die jacht ging houden op de boosdoeners van Londen! Als het niet zoo treurig was, zou men er om moeten schateren!

Eindelijk kreeg de secretaris zijn spraak terug.

Hij keek zijn chef onderzoekend aan en zeide toen:

— Heeft u het al eens met koudwateromslagen geprobeerd?

— Wat meen je daarmee? gromde Baxter dreigend.

— Ik meende er mee, dat dit een uitnemend middel is tegen bloedaandrang naar de hersens!

— Wordt jij weer brutaal, vriendje? vroeg Baxter nog dreigender.

— U noemt het brutaliteit, maar een ander zou het menschenliefde noemen! antwoordde „de Vloo” bedaard. Ik wil maar zeggen, dat dit heele plan me onuitvoerbaar lijkt.

— En waarom? vroeg Baxter.

Het lag Marholm op de lippen om te antwoorden:

— Omdat het van jou uitgaat, ezel! Maar hij be-

dacht, dat het niet raadzaam was zijn chef op dit oogenblik nog meer te vertoornen en daarom zeide hij:

— Omdat wij in heel Londen geen agenten genoeg hebben om de boosdoenersbende te pakken. Er moet toch ook straatdienst gedaan worden?

— Dan wordt er op dien avond maar geen of weinig straatdienst gedaan, bromde Baxter. Wat drommel, ik heb het er nu eenmaal op gezet, om met minstens een half duizend boeven thuis te komen. En wat ik mij eenmaal heb voorgenomen, dat breng ik ook ten uitvoer!

— En wanneer zal dat grapje plaats hebben? vroeg Marholm.

— Een dezer dagen. Wij gaan nu vast onze plannen uitwerken en als die de goedkeuring van die eigenwijze „Times” niet wegdragen, dan wil ik geen Baxter heeten.

Met deze woorden verliet de chef opnieuw het vertrek en liet Marholm aan zijn treurige overpeinzingen over.

HOOFDSTUK II.

John Raffles wil zich amuseeren.

Op dienzelfden dag zat Lord Edward Lister met zijn secretaris Charly Brand aan de lunch in de prachtige villa, die hij destijds onder den naam Lord Aberdeen in Regent Street bewoonde.

— Heb jij het stukje in de „Times” van vanochtend al gelezen? vroeg Lord Edward Lister, alias John Raffles, aan zijn secretaris.

— Welk stukje meen je? vroeg Charly Brand.

— Nu, dat moest je kunnen begrijpen, zonder dat ik het je nader aanduid, beste jongen! antwoordde Raffles lachend, ik bedoel natuurlijk het stukje van de Redactie van de „Times”, waarin dat blad onzen waarden vriend Baxter vriendelijk maar met nadruk uitnodigt, om eens wat minder ezelachtig te zijn. Zoo staat het er wel niet, maar je weet, dat het Cityblad te deftig is, om zich aan dergelijke ordinaire uitdrukkingen te buiten te gaan. Als het wil zeggen, dat een of ander Hoogerhuis-lid reddeloos idioot is, dan schrijft het: „Het geachte lid zus of zoo lijkt ons niet meer over de schitterende geestvermogens te beschikken, die hij vroeger in zoo ruime mate ten toon spreid-

de”. Maar in ieder geval is het stukje ditmaal duidelijk genoeg gesteld, om het onzen vriend Baxter goed aan het verstand te brengen — bij wijze van spreken — dat de veiligheid in Londen er onder zijn phenomaal beheer niet bepaald op vooruit gaat. Ik had duizend Pond voor een ziekenhuis willen geven, als ik er bij was geweest, toen de chef deze vreeselijke regelen voor het eerst onder de oogen kreeg. Ik heb ze hem overigens gestuurd.

— Het is tenminste voor zijn hospita Miss Eulalia Quickebuik te hopen, dat zij niet aanwezig was, toen de Groote Man het berichtje voor het eerst las, anders vrees ik, dat hij haar wel eenig vaatwerk naar het hoofd zal hebben gegooid! hernam Charly Brand lachend.

— Daaraan kan geen twijfel bestaan! merkte Edward op. Onze vriend lijdt niet aan overmaat van snuggerheid, maar ik ben er van overtuigd dat hij zeer sterk is in het smijten van kopjes en al is het niet veel, het is tenminste wát!

— Maar begrijp jij nu, dat Baxter dat alles nog

slikt en niet eens probeert die aantijgingen van het Cityblad te logenstraffen, door een of andere schitterende daad?

— O, dat probeert hij dikwijls genoeg! Het loopt alleen altijd maar falikant uit!

— Zou hij nu ook weer, bij wijze van reflexbeweging, op dit hemeltergend stukje geen grootsche plannen hebben? hernam Charly.

— O, dat zou me niets verwonderen, antwoordde Raffles. Eerder zou het me verbazen, als hij geen poging deed om zich te rehabiliteeren, na deze zware beschuldiging! Dat zou ik tenminste in zijn plaats zeker doen!

— Weet je wat prachtig zou zijn?

— Zeg eens op.

— Als wij er achter konden komen wat hij voornemens is!

— Ja, dat zou zeker mooi zijn, Charly! Maar wij kunnen het hem heel moeilijk gaan vragen, want zoodom is hij nu nog niet, of hij begrijpt wel, dat politie-maatregelen, vooral groote, niet aan de groote klok mogen worden gehangen!

— Maar zouden we er niet door list achter kunnen komen?

— Ik betwijfel het, jongenlief! En als het toeval ons ditmaal niet te hulp komt, dan vrees ik, dat we het pretje dezen keer zullen missen! Ik bedoel: Baxter zal zijn onvermijdelijke stomiteit moeten uithalen, zonder dat wij daarbij ingrijpen. Wij zullen dan het verslag van zijn ezelachtigheden later wel in de Londensche bladen lezen!

De twee vrienden stonden van tafel op.

— Ik moet een paar boekwerken in de stad bestellen bij mijn boekhandelaar, Charly. Heb je soms lust om mee te gaan? Of houdt mijn correspondentie je terug?

— Als je een half uurtje geduld heb, ga ik graag met je mee! Ik heb nog een stuk of zes brieven te typen, die niet veel tijd in beslag nemen. Het is mooi weer en ik zou er graag eens uitgaan!

— Nu, dat treft, want ik heb nog wel een half uur noodig om mijn manuscript bijeen te zoeken, waarvoor ik een uitgever wil opduikelen!

— Lieve hemel, Edward! riep Charly Brand lachend uit. Ben jij soms voornemens nu al je gedenkschriften uit te geven? Je bent nog niet eens veertig jaar!

— O, de ouderdom doet er niets toe, jongenlief! hernam zijn meester. Ik geef je de verzekering dat, als ik maar het tiende gedeelte te boek stel van wat ik

beleefd heb, de Londraars stof voor wel twintig drama's en nog meer blijspelen zouden hebben. Maar daaraan ben ik toch nog niet toe, daarover zal ik eens denken, als ik een jaar of zeventig ben.

Onder het spreken waren de beide vrienden de kamer uitgegaan.

Charly begaf zich naar de bibliotheek om de brieven af te maken, waarvan hij gesproken had en Raffles ging zich in zijn slaapkamer verkleeden en zich in een zijner fraaiste wandelcostuums steken.

Een half uur daarna begaf hij zich naar de bibliotheek, waar zijn secretaris juist den laatsten brief beëindigde.

Raffles zette zijn handteekeningen onder de brieven, na ze vluchtig te hebben doorgelopen, waarop Charly ze in de enveloppe sloot en ze adresseerde.

Vele dezer brieven waren aan liefdadigheidsinstellingen gericht, waaraan lord Lister, zonder ooit zijn waren of aangenomen naam te noemen, dikwijls en op geregelde tijdstippen groote bedragen zond.

Terwijl hij dit deed, merkte Raffles op:

— Er is me onder het aankleeden een plan ingevallen, beste Charly. Wees zoo goed nog eens voor je schrijfmachine te gaan zitten en typ het briefje, dat ik je nu zal dicteeren.

Charly zette zich voor de machine.

Raffles streek even peinzend de hand over het voorhoofd en begon toen het volgend briefje te dicteeren:

Hooggeachte heer Baxter,

Ofschoon ik niet het genoegen heb u persoonlijk te kennen, zijn uwe bekwaamheden mij niettemin bekend. Een mijner vrienden heeft mij daarvan herhaaldelijk verteld en mij mededeeling gedaan over uw verbazende speurtalenten.

Zou het te veel van u verlangd zijn, indien ik u verzocht deze talenten te mijnen behoefte aan te wenden?

Ik ben namelijk een zilveren sigarettenpijpje kwijt, waaraan ik buitengewoon veel hechte en dat mij eens geschonken werd door een jongedame van vijfenveertig jaar, die ik eens de eer en het genoegen had uit de Theems te mogen redden.

Gij zult begrijpen, zonder dat ik er nader op inga, dat er aan dit pijpje voor mij teedere herinneringen verbonden zijn en dat ik er nimmer uit heb kunnen rooken, zonder de slanke armen der jonge dame in verbeelding weer voor me te zien.

Het zou me zeer aangenaam zijn, indien ik u

hedenmiddag omstreeks vier uur persoonlijk eenige inlichtingen mocht komen geven en tevens een beschrijving van het sigarettenpijpe in kwestie.

Ik zal geen oog kunnen sluiten, alvorens ik dit kostbaar kleinood weder in mijn bezit heb.

Met de meeste hoogachting,

Uw bewonderaar

LORD ABERDEEN.

Charly Brand had de grootste moeite om onder het schrijven van dit briefje zijn ernst te bewaren en toen het gereed was, keerde hij zich tot zijn vriend om en riep lachend uit:

— Maar Edward, je hebt me nooit verteld, dat je een meisje van vijfenveertig jaar uit de Theems hebt gehaald!

— Het is ook maar een grapje, beste jongen! Ik heb wel eens enkele keeren dames uit het water gehaald, maar telkenmale bracht ik mij zoo snel in veiligheid, dat ik op hun ouderdom, noch uiterlijk ooit gelet heb! Ik geloof zeker, dat men niet te voorzichtig kan zijn bij het redden van in het water liggende dames. Het is mogelijk, dat ze getrouwd zijn, maar de kans is natuurlijk even groot, dat zij nog niet onder Hymens ketenen zuchten en dan bestaat de kans, dat de geredde dames van onzen toestand misbruik maken door te verklaren, dat wij, als levensredder, moraliter verplicht zijn haar naar het altaar te geleiden! Had ik steeds volgens dit principe gehandeld, dan bezat ik op dit oogenblik een niet onaardigen harem.

— Dus dat zilveren sigarettenpijpe is ook maar lak? Ik wou ook al zeggen: ik heb jou nog nooit uit pijpjes zien rooken, als het niet bepaald in een of andere rol te pas kwam.

— Zooals je zegt, Charly, dat pijpe is maar zwendel!

— Maar wat ben je dan eigenlijk van plan?

— O, niets bijzonders! Ik wil maar een reden hebben, om eens een kijkje op het hoofdbureau van politie te nemen, dat is alles!

— Maar lieve hemel, denk je wel om de gevolgen? vroeg Charly verschrikt. Als je dien ongelukkigen Baxter op een sigarettenpijpe afstuurt, zal hij je heele huis van den zolder tot den kelder ondersteboven halen, alle kasten doorsnuffelen, je heele dienstpersioneel gevangen nemen, en hier een paar dozijn agenten kazerneeren, opdat toch vooral dat kostbare pijpe gevonden zal worden! Bezint eer je begint!

— Nu, zoo'n vaart zal het niet loopen! hernam Raffles lachend. Als ik merk, dat de man werkelijk voornemens is, om hier als een dolle te keer te gaan en den boel hier ondersteboven te halen, dan vind ik het pijpe natuurlijk plotseling in een mouwopslag of in de la van de waschtafel. De hoofdzaak is, dat ik in het hol van den leeuw kom en daarin tracht na te gaan, wat de brave inspecteur nu eigenlijk van plan is.

— En neem je me daarheen mee?

— Welzeker, jij kunt ook eens rondneuzen! Je zoudt den secretaris van onzen vriend, Marholm, wel eens kunnen aanklappen. Die babbelt graag en zal misschien wel wat loslaten! En willen ze geen van beiden iets zeggen, dan is er nog niets verloren en zullen wij wel op een andere manier achter hun plannen weten te komen! Doe nu dien brief alsjeblieft in een enveloppe, adresseer hem, maar geef hem aan Gaston en vraag of hij dien dadelijk naar het hoofdbureau van politie brengt. Hij moet dadelijk weggaan, als hij den brief aan den dienstdoenden inspecteur heeft ter hand gesteld, want anders loopen we groote kans, dat het „Licht der Wereld" begint met mijn besten Gaston maar dadelijk in den nek te grijpen en in het gevang te werpen. En dat zou ik hem hoogst kwalijk nemen!

Charly had intusschen den brief reeds in de enveloppe gedaan en geadresseerd en verliet nu het vertrek om het schrijven aan den ouden, grijzen kamerdienaar van lord Lister ter hand te stellen.

Een oogenblik later was hij weder binnen.

— En nu hebben we nog een paar uur voor den boeg om onze boodschappen te doen, beste Charly, zeide Edward.

Eenige oogenblikken later stonden de beide vrienden op straat.

— Ik heb mijn chauffeur maar rust gegeven en de auto in de garage gelaten! Want het weer is zoo mooi, dat het zonde zou zijn, om riet te wandelen!

— Je hebt gelijk, Edward, het is werkelijk prachtig weer!

— En heb je wel gezien, hoe bijzonder mooi Londen is in dezen tijd van het jaar en als de zon flink schijnt?

— Ik houd heel veel van dit gedeelte van Londen, dat moet ik je eerlijk zeggen. Kijk eens die prachtige oude huizen, hoe mooi die daar staan in den gouden mist, dien de zon er omheen toovert. Ze mogen van Parijs en Berlijn zeggen wat ze willen, maar ik blijf mijn Londen toch boven alle steden ter wereld stellen.

— Daaraan herkent men je echt Engelschen aard,

Edward, zeide Charly lachend. Jij zoudt zelfs Londen mooier vinden dan den Hof van Eden.

— Als daar geen Regent Street was, zeker! antwoordde Raffles droog. Maar zeg nu eens zelf, of de Rue de la Paix, de Friedrichstrasse, het Prater, de Newsky Prospekt, la Canne Bière en andere bekende verkeerswegen in de Europeesche wereldsteden hiermede te vergelijken zijn?

Charly, die wel wist dat hier een teeder chapter werd

aangeroerd en dat Edward Lister één zwakheid had, dat wil zeggen, dat hij geen kwaad van zijn stad kon hooren spreken, haastte zich toe te geven dat Londen, de „hoofdstad der wereld”, inderdaad onvergelykelyk was.

De twee vrienden richtten nu hun schreden naar Hyde-Park, liepen het groote park een paar keer door en kwamen toen tot de bevinding, dat het ongeveer tijd was om zich naar Scotland Yard te begeven.

HOOFDSTUK III.

Raffles op bezoek bij Baxter.

Inspecteur Baxter had met een glans van gelukzaligheid op het breed gelaat het briefje van den edelen Lord gelezen. Eenmaal, tweemaal, zes maal. Voor de zevende maal behoefde hij het niet meer te lezen, want toen kende hij het van de eerste tot de laatste letter uit het hoofd.

— O, welk een verkwikking was hem dit briefje, na de vernietigende kritiek, die de „Times” op zijn kunde had uitgeoefend.

Het was alsof er een malsch Meiregentje neerviel op een uitgedroogd aardappelveld, dat naar vochtigheid snakte!

Het was als een teug wijn in de keel van een in den woestijn verdwaalde, die van dorst versmachtte.

Het was als een kluitje boter op een schrijnende brandblaar.

Kortom, de heer Baxter bevond zich in den zevenden hemel.

Als Lord Aberdeen aanwezig was geweest op het oogenblik dat de inspecteur dit briefje ontving, had laatstgenoemde den schrijver gewis aan het hart gekneld.

Bijna met tranen in de oogen herhaalde hij eenige keeren achter elkaar:

— Die brave Lord, die brave Lord. Ik zweer, dat ik zijn zilveren sigarettenpijpje zal terechbrengen! En als ik het niet terecht breng, dan zal ik in den zestigcentsbazaar een nieuw koopen en uit mijn eigen zak betalen! Hij verdient het, die brave Lord! Wat een man! Wat een hart van goud! En wat een groot menschenkenner! Waar blijft nu de „Times” met zijn afkammende critiek? Mijn verbazende speurtalenten, schrijft

hij! Hoor je dat, Marholm? zoo wendde hij zich in extase tot zijn secretaris. Niet zoo maar speurtalenten zonder meer, maar verbazende, meneer! Ik zal je wat zeggen, Marholm. Eulalia Quickebuik heeft al zoo lang om een nieuwe huishoudportemonnaie gezanikt. Vandaag koop ik er een voor haar!

— Ook in den zestigcentsbazaar? merkte Marholm op.

— Ja, natuurlijk, dat is ruim voldoende!

— Dan kunt u er meteen het sigarettenpijpje koopen! hernam de Vloo op tergend bedaarden toon.

— Wat bedoel je daar nu weer mee? gromde de inspecteur nijdig.

— U zei toch zelf zoeven, dat u er een zou koopen?

— Natuurlijk alleen als ik het andere niet vind! riep Baxter woedend.

— Welnu dan! hernam zijn secretaris.

Baxter mat Marholm van het hoofd tot de voeten, haalde toen enkele malen zijn schouders op met een schokkend gebaar, dat hij den vorigen avond van den „marqué” in het Drury Lane Theater had afgezien en zei toen minachtend:

— Jij bent niet waard, man, dat ik nog één woord aan je verspil! Ik heb het hier zwart op wit, dat ik een genie ben, en ik zou wel eens willen zien dat jij me dat uit mijn hoofd praatte! Bemoei je liever met je werk, maak niet zulke brutale opmerkingen en bedenk liever vast eens hoe we zouden handelen in deze hoogst gewichtige aangelegenheid!

— Zet een advertentie in de kranten, dat kost ons niets!

— En wat zou ik daar in moeten zetten? vroeg Baxter.

— Wel, dat is dunkt me heel eenvoudig: „De heer, die het zilveren pijpje van Lord Aberdeen gestolen heeft, wordt beleefd verzocht hetzelfde nog heden in te leveren op het hoofdbureau van politie. Bij nalatigheid zal inspecteur Baxter in persoon tot vervolging overgaan!” Ik ben er zeker van, dat er hier op één dag driehonderd zilveren pijpjes bezorgd zullen worden, allemaal door menschen die zich zodoende zouden willen onttrekken aan het vreeselijk gevaar door u te worden vervolgd!

Baxter keek zijn secretaris doordringend aan.

Deze echter vertoonde een zoo onschuldig uiterlijk, dat de inspecteur maar niet verder op de zaak inging, en zich als een toornige Jupiter in zijn particulier buerau terugtrok.

Maar den kostbaren brief spreidde hij zorgvuldig naast zich uit op zijn schrijftafel en van tijd tot tijd las hij hem nogmaals geheel over, tot hij letterlijk zwom in zaligheid.

Precies om half vier trad een agent binnen, na eerbiedig te hebben geklopt, die hem een fijn geglaceerd visitekaartje overhandigde, dat met den naam van Lord William Aberdeen prijkte.

Als door een veer omhoog geworpen, vloog Baxter van zijn stoel op. Ofschoon er nog niemand anders aanwezig was dan de agent, begon hij als een knipmes te buigen.

— Laat den Lord onmiddellijk binnenkomen!

— Er zijn er twee, meneer, antwoordde de agent.

— Twee Lords? riep Baxter, ten toppunt van verrukking.

— Dat kan ik van buiten niet zien, meneer, antwoordde de man. Hij ziet er netjes uit, maar verder vind ik niets bijzonders aan hem!

— En hoort hij bij Lord Aberdeen?

— Dat zal wel, meneer, want zij praten samen met elkaar.

— Nu, laat hen dan ook samen binnen!

De agent verwijderde zich.

Even later trad John Raffles, vergezeld van Charly Brand, het vertrek van den befaamden inspecteur van politie binnen.

Deze ging den bezoekers eerbiedig tegemoet, bood hen een stoel aan, en zeide op een toon, alsof hij zich in een kerk bevond:

— Heb ik de eer persoonlijk met Lord Aberdeen te spreken?

— Die eer hebt gij! antwoordde Raffles bedaard. Gij hebt mijn briefje ontvangen?

— Ja, Mylord, en ik hoop dat ik u van dienst zal kunnen zijn en het vertrouwen, dat gij in mijn kennis blijkt te stellen, niet zal beschamen.

— Dat hoop ik, waarde heer, antwoordde Raffles, want zooals ik u reeds schreef: het sigarettenpijpje in kwestie is mij hoogelijk dierbaar.

— Mag ik u dan verzoeken, mij eenige nadere bijzonderheden aangaande dit kostbaar stuk mede te deelen? vroeg Baxter.

— Zeker! antwoordde Raffles.

— Het pijpje was van zilver, zeidet gij?

— Van echt, gekeurd zilver.

— Welke vorm?

— De steel was recht en versierd met verschillende arabesken. Bovenop was de steel plat en daarop rustte een jongedame in badcostuum, met den elleboog geleund op een poedel.

— Is die poedel eveneens van zilver?

— Eveneens van echt, gekeurd zilver, antwoordde Raffles onverstoobar.

— Zijn er verdere bijzonderheden aan het pijpje op te merken? vroeg Baxter gewichtig, terwijl Marholm, dien hij had laten binnenroepen, het signalement van het pijpje neerschreef.

— O ja! antwoordde Raffles, zonder een spier van zijn gelaat te vertrekken. Door het vele rooken bijvoorbeeld is het staartje van den poedel tot op de helft weggesleten, en één been van de rustende jongedame is kromgetrokken. En daar ik verder een zeer sterk gebit heb, is het mondstukje van het pijpje zoodanig dichtgebeten, dat niemand anders dan ik uit het pijpje kan rooken.

— Wel verbazend! riep Baxter uit. Dat is werkelijk een merkwaardig pijpje!

— Een buitengewoon merkwaardig pijpje, bevestigde Raffles op een zoo somberen graftoon, dat Charly Brand haastig een of ander voorwendsel moest verzinnen om uit de kamer te komen, om in de afzondering even goed uit te kunnen lachen.

Intusschen zette Baxter zijn verhoor voort.

— Hebt gij ook eenig idee, wie de schuldige kan zijn, Mylord?

— Stellig! antwoordde Raffles.

— En mag ik vragen, wien gij verdenkt? vervolgde Baxter.

— Dat kan ik u wel zeggen. Sedert eenige dagen sloop er in het middernachtelijk uur een zwart gemaskerd man om mijn woning. Hij zelf was ook geheel in

het zwart gekleed, met een zwarten mantel en zwarte kaplaarzen.

— Goede hemel! riep Baxter verschrikt uit.

— Dat zeide ik ook, toen ik den man voor het eerst zag, hernam Raffles.

— Hebt gij geen pogingen gedaan om hem in handen te krijgen?

— Dat spreekt vanzelf! Mijn bediende heeft de val in den tuin gezet, die ik op mijn landgoed wel gebruik om konijnen te vangen en ik zelf ben met een jachtgeweer op de loer gaan liggen, dat ik met hagel geladen had.

— En? vroeg Baxter in de hoogste spanning.

— En het gaf niets, antwoordde Raffles bedaard. Ik miste hem steeds, en den eersten nacht den besten nam hij de val mee naar huis, waarschijnlijk als een aardigheidje voor zijn kinderen.

— O die ellendeling! riep Baxter in heilige verontwaardiging uit. Hoe durft hij!

— Dat heb ik mezelf ook afgevraagd, want, nietwaar? men is Lord of men is het niet. En als dan bij nacht en ontijd een vreemde zwarte, gemaskerde man door je tuin loopt, dan begin je je langzamerhand niet op je gemak te gevoelen.

— Maar stil eens! riep Baxter plotseling uit. Zwart en gemaskerd en om twaalf uur in den nacht? En die steeds gemist wordt, als er op hem geschoten wordt? En die konijnenvallen mee naar huis neemt? Dat kan niemand anders zijn geweest dan die driewerf gevloekte John Raffles!

— Meent gij? vroeg de gewaande Lord lakoniek.

— Ik zou er wel op durven zweren! antwoordde Baxter. Dat is juist iets voor hem! In het holletje van den nacht bij fatsoenlijke Lords in den tuin rondscharrelen!

— Dus u denkt, dat hij mijn pijpje.....

— O, daaraan valt niet te twifelen!

— Maar zamelt hij dan merkwaardige sigarettenpijpjes op?

— Zeker niet, als ze van zilver zijn, gromde Baxter.

— Maar die brave John Raffles heeft er niets aan! riep Lord Aberdeen uit. Ik zeg u toch, dat ik er alleen uit kan rooken!

— Maar mijn waarde Lord! viel Baxter hem nu eenigszins ongeduldig in de rede, een man als Raffles steelt geen zilveren sigarettenpijpjes om er uit te rooken, maar om ze naar „Oome Jan” te brengen!

— Wie is die heer? vroeg de Lord op ijsig kouden toon.

— O, pardon, stamelde Baxter verlegen, ik had u moeten voorstellen! Ik wil zeggen ik had moeten begrijpen dat u, in uw kwaliteit van Lord en lid van het Hoogerhuis natuurlijk niet weet, dat met deze benaming de Lombard bedoeld is.

— Welnu, meneer Baxter, hernam de nagemaakte Lord, dan blijft u niets anders over dan die meneer Raffles te arresteren en hem mijn sigarettenpijpje weer af te nemen! U zult het toch wel met me eens zijn, dat het in een vrij land als het onze niet mag voorkomen, dat men een Lord zijn sigarettenpijpje afneemt — nog wel van zilver, met een juffrouw in badcostuum er op!

Baxter keek eenigszins bedremmeld voor zich.

— Gij zijt het toch wel met mij eens? hernam de Lord ongeduldig.

— O, dat natuurlijk, Mylord! antwoordde de inspecteur haastig.

— Welnu, dan herhaal ik: gij arresteert dien Raffles en neemt hem mijn pijpje af!

— Jawel, Mylord, maar..... hakkelde Baxter.

— Wat maar? vroeg de Lord dreigend, terwijl hij den ongelukkigen inspecteur doordringend aanzag.

— Die Raffles is een zeer slimme vogel en ik vrees, dat het gemakkelijker gezegd dan gedaan is, om hem te arresteren! bekende Baxter.

— En toch zal dit noodzakelijk zijn, als gij mijn pijpje wilt vinden, hernam Raffles. Ten minste als het inderdaad waar is, dat hij als de man moet worden beschouwd, die een paar nachten achtereen gemaskerd door mijn tuin heeft gedwaald.

De inspecteur van politie zuchtte diep.

— Ik kan er helaas geen oogenblik aan twifelen, Mylord, of uw bezoeker is werkelijk de beruchte John Raffles geweest!

— Maar als gij dat gelooft, meneer, wat belet u dan om er u van te overtuigen?

— Hoe meent gij dat, Mylord?

— Wel, dat is nogal duidelijk! Ik denk namelijk, dat deze bandiet het niet zal laten bij een zilveren sigarettenpijpje, maar zal trachten een groteren slag te slaan, dat wil zeggen, hij zal terugkomen!

— En nu zou ik.....? vroeg Baxter benauwd.

— Juist, meneer! Nu zoudt gij een paar nachten achter elkaar in mijn tuin op de loer moeten gaan liggen en den schurk bij den kraag vatten.

— Alleen? vroeg de inspecteur nauwelijks hoorbaar.

— Alleen zal natuurlijk het beste zijn, omdat één man zich beter kan verschuilen dan een heele sectie!

Maar als gij vreest het alleen niet af te kunnen, belet niets u, bij voorbeeld dien heer daar, uw secretaris, mee te nemen! Hij maakt op mij den indruk van een schrander man, hoewel niet geheel jong meer, die u bij uw onderneming groote diensten kan bewijzen! En wanneer u dat nog niet voldoende is, kunt ge twee agenten van politie meenemen, of anders.....

Baxter krabde zich zenuwachtig achter het oor.

Hij begreep, dat hij aan den vooravond van groote gebeurtenissen stond, maar evenzeer was het hem duidelijk, dat hij nu onmogelijk meer terug kon krabbelen en dat zijn beroepseer op het spel stond! Hij moest niet alleen de vleiende meening van den schatrijken Lord waarmaken, maar tevens de lage aantijgingen van de „Times” logenstraffen.

Hij zette daarom een manhaftig gelaat, stak zijn rechterhand op Napoleontische wijze tusschen zijn tweeden en derden borstknoop en zeide op fieren toon:

— Laat alles aan mij over, Mylord! Ik zweer u, dat ik uw sigarettenpijpje terug zal brengen, dood of levend!

— Ik houd u aan uw woord, waarde heer, hernam Raffles bedaard, en u wilt mij wel toestaan uw ijver te prikkelen door een kleine belooning. Zoodra ik mijn kostelijk pijpje weder in mijn bezit heb, zal ik u vijftig pond uitkeeren!

— Vijftig Pond! riep Baxter verbaasd uit.

— Zooals ik zeg! Het zal dus slechts van u zelf afhangen, dit bedrag te verdienen! Natuurlijk staan mijne bedienden tot uwe dispositie en kunt gij hun allen ondervragen, terwijl ik hun zal zeggen, zich strikt naar uw bevelen te voegen! Wanneer wilt gij uw onderzoek aanvangen? Maar wat vraag ik! Ik ben er van overtuigd, dat gij reeds hedennacht op uw post in mijn tuin zult zijn!

— Dat beloof ik u, Mylord! riep Baxter vol geestdrift uit, ofschoon hij zich eigenlijk allesbehalve gerust gevoelde en de vijftig Pond graag zou hebben gemist, als de ongrijpbare John Raffles nu goed en wel geboeid voor hem zat en het zilveren pijpje voor hem op tafel lag.

— Dan blijft mij niets anders over, dan afscheid van u te nemen, meneer en u veel succes met uw onderneming toe te wenschen!

Raffles nam zijn hoed ter hand en maakte zich gereed om weder te vertrekken, toen een agent binnentrad, die onderdanig salueerde en tot Baxter zeide:

— De mannen wachten op uw bevelen, inspecteur!

— Zijn ze allen op de binnenplaats?

— Tweehonderd man, om u te dienen, inspecteur.

— Goed, zeg hun, dat ik aanstonds kom en hun de noodige instructies zal geven!

Raffles had natuurlijk geen woord verloren van hetgeen er gesproken werd en merkte nu glimlachend op:

— Gij viert toch geen jubileum, waarde heer Baxter?

— Hoe zoo, Mylord? vroeg deze.

— Wel, het komt niet vaak voor, dat een inspecteur van politie tweehonderd man tegelijk aanspreekt!

— O, Mylord, dat heeft niets met een jubileum te maken! Och, ik zie ook niet in, waarom ik het u niet mede zou deelen. Want de kans is al heel gering, dat u mij zou verraden! voegde Baxter er lachend aan toe.

— Gij maakt mij waarlijk nieuwsgierig, meneer! zeide Raffles.

— Ik zal u zeggen, wat ik van plan ben! Het dievenpak in Londen steekt in den laatsten tijd zoodanig het hoofd op, dat het werkelijk de spuigaten uitloopt! Wat ik zeggen wil... Leest u soms de Times?

— Nooit, meneer! loog Raffles met een stalen gezicht. Ik ben sinds mijn kindsheid op de Westminster Gazet geabonneerd!

— Groot gelijk, Mylord! antwoordde Baxter ijverig; de Times is een minderwaardig schendblad! Niets voor een edelman als u! Dat blad heeft aanmerking durven maken op mijn werk en daarom wil ik u toonen, dat het ongelijk heeft met mij aan te vallen. Ik ben namelijk van plan met één slag een flink gedeelte van het Londensche gespuis op te ruimen!

— Een prachtig voornemen! merkte Raffles lakoniek op.

— Schitterend, beaamde Charly Brand, die sedert eenige oogenblikken weer binnen was gekomen.

— Nietwaar, Mylord? Nietwaar meneer? riep Baxter verheugd uit. Gij zult zien, dat ik mij bij deze gelegenheid een naam verwerf, zooals zelfs mijn beroemdste collega's op het vasteland niet verworven hebben.

— Wellicht is het geluk u wel dienstig en vindt gij onder de gevangen genomen schelmen uw doodsvijand John Raffles! merkte de gewaande Lord op.

— Dat zou te veel geluk op eens zijn, Mylord! zeide Baxter. Ik moet u bekennen, dat ik liever John Raffles alleen in handen zou krijgen, dan zeshonderd inbrekers en dieven! Als u wist, wat die schobbejak mij al heeft aangedaan!

— O, ik heb er wel eens het een en ander van vernomen! merkte Lord Aberdeen met een fijn glimlachje

op. Die Raffles schijnt u inderdaad meermalen zeer onheusch te hebben behandeld!

— Onheusch, Mylord? riep Baxter woedend uit. Gij kunt gerust zeggen op de schandelijkste, laaghartigste manier! En ik zweer u, als ik hem ooit in handen krijg, dat ik hem aan de galg zal helpen, zoowaar mijn naam Baxter is!

— Nu, dat zou toch nogal moeilijk gaan, dunkt me! Raffles heeft toch nog nooit een halsmisdaad begaan?

— Dat mag zoo zijn, Mylord, maar al zijn misdrijven bij elkaar staan wel met een halsmisdaad gelijk!

— En wat zijt ge nu eigenlijk voornemens, als ik niet te onbescheiden ben?

— Gij moet het mij ten goede houden, Mylord, dat ik dat zelfs aan u niet mededeel! antwoordde de inspecteur van politie. Ik moet hierover tot op het laatste oogenblik het strengste geheim in acht nemen, opdat mijn plan niet in duigen valt, maar dit kan ik u wel toevertrouwen, dat ik morgen een groote drijfjacht op touw ga zetten!

— Overdag? vroeg Raffles verbaasd.

— Dat verbaast u? vroeg Baxter. Ja, dat is nu juist

een geniale vinding van mij! Natuurlijk denkt iedere boef er evenals u over! Die redeneert ook, dat de politie een razzia alleen des nachts zal houden en houdt zich daarom steeds op zijn qui vive! Maar overdag daarentegen, zijn zij zich geen gevaar bewust en zullen zij veel gemakkelijker overvallen kunnen worden. Bovendien moogt gij niet vergeten, dat dit rapaille zijn werkzaamheden steeds des nachts uitvoert en daarvan overdag uitrust! Dat is toch een logische redeneering, nietwaar? riep hij triomfantelijk uit.

— Volmaakt logisch! antwoordde Raffles kalm, en ik moet zeggen, dat ik u bewonder, mijn waarde heer Baxter. Gij verdient ten volle, dat uw plan slaagt en ik wensch u van harte toe, dat gij er succes van zult beleven!

— Ik dank u, Mylord, zeide Baxter, in de wolken over deze bewijzen van vriendelijkheid.

Raffles nam nu opnieuw zijn hoed ter hand en verliet het vertrek, vergezeld van Charly Brand, terwijl Baxter buigend als een knipmes in zijn bureau achterbleef.

HOOFDSTUK IV.

Het plan van de drijfjacht.

Nauwelijks hadden de beide vrienden de kamer verlaten en was de deur achter hen dichtgevallen, of Raffles greep Charly Brand bij den arm, fluisterde hem haastig in het oor:

— Ga jij weer naar binnen en houdt Baxter bezig! Hij mag niet naar de binnenplaats voor er een half uur verstreken is!

— Lieve hemel, Edward, je vraagt nogal zoiets van me! riep Charly uit. Hoe wil je, dat ik dien man een half uur hier in zijn kamer vasthoudt!

— Als ik niet wist, dat gij daartoe in staat was, Charly, had ik het je niet gevraagd en ook niet, als ik niet uitstekend op de hoogte was van de eigenaardige karaktertrekken van dien domoor! Hij is in de hoogste mate ijdel! Werk daarop en de rest volgt vanzelf! Vertel nog maar wat van het pijpje en zeg, dat je weer binnen bent gekomen, om hem nog een aantal bijzonderheden te vertellen, die mij ontgaan waren!

— Maar wat ben je dan van plan? fluisterde Charly.

— Dat zul je wel zien, als ik terugkom! Ga nu gauw naar binnen, anders is hij de kamer uit en dan zou ons plan misschien in duigen vallen!

Vóór Charly Brand nog een woord had kunnen zeggen, had Raffles het gebouw reeds verlaten.

Hij riep een auto aan, gaf den chauffeur zijn adres in Regent Street op en beloofde hem een goede fooi, als hij hem daar binnen tien minuten bracht.

De chauffeur, aangespoord door de belooning, reed met zoo'n helsche vaart door de straten, dat de auto zeven minuten later voor de villa van Lord Aberdeen stilhield* en het mag een wonder heeten, dat hij toen niet reeds ettelijke dozijnen kinderen had overreden.

Raffles stapte uit, betaalde den chauffeur en trad snel zijn huis binnen.

Dadelijk kwam zijn trouwe kamerbediende Gaston toelopen.

— Hoor eens hier, beste Gaston, zeide Raffles vriendelijk tot den ouden man, ik heb een aardigheid met den inspecteur van politie Baxter, wiens naam je natuurlijk kent! Mocht hij soms hier bij jou en de andere bedienden komen informeerden naar een zilveren sigarettenpijpje, dat me ontstolen is, dan begin je met te bevestigen, dat ik gewoon was, uit zoo'n pijpje te rooken.

Daarop gaf Raffles den ouden kamerbediende een uitvoerige beschrijving van het pijpje en zeide toen:

— Bovendien heeft hier in de laatste nachten een zwarte man in een zwarten mantel en met een zwart masker voor, door den tuin gezworven.

Jij hebt een val voor hem neergezet en ik heb tevergeefs met een jachtgeweer, met hagel geladen, op hem geschoten. Prent dat alles goed in je hoofd en leer ook de overige bedienden dit lesje!

Gaston, die de gewoonten van zijn heer uitstekend kende, en reeds meermalen behulpzaam was geweest, bij het volbrengen van diens streken, boog glimlachend en ging zonder een woord te spreken weer aan zijn werk.

Raffles echter snelde naar zijn slaapkamer, opende zijn geheime kast met costumes en pruiken en haalde daaruit een volledige uniform van agent van politie.

Snel verkleedde hij zich, zette een zwarte pruik op, waarvan het kortgeknipte haar in een punt op zijn voorhoofd afdaalde en grimeerde zich met weergalooze handigheid en vlugheid zóó voortreffelijk, dat zelfs Gaston, ware hij nu binnengekomen, geen seconde gedacht zou hebben, dat deze Londensche Bobby zijn eigen meester was!

Snel verliet hij weder zijn woning langs een geheime deur, zoodat geen van de bedienden hem had zien vertrekken.

Op straat gekomen riep hij opnieuw een auto aan en weer bracht de toezegging van een goede fooi er den chauffeur toe als een waarlijke duivel den afstand tusschen de villa in Regent Street naar Scotland Yard af te leggen.

Er waren precies achtentwintig minuten verlopen tusschen den tijd waarop Raffles dit gebouw verliet en dien waarop hij de auto weer wegzond!

Hij trad brutaal het politiebureau binnen, liep de gang door opende een deur aan het einde daarvan en bevond zich nu op de binnenplaats van het gebouw.

Daar stond reeds een tweehonderdtal politieagenten zacht pratend bij elkaar, die er niet het flauwste begrip van hadden, wat zij hier eigenlijk moesten uitvoe-

ren en waarom zij hier uit de verschillende wijken waren samengebracht.

Raffles voegde zich bij hen als een laatkomer, die zich zoo onzichtbaar mogelijk wil maken en geen der agenten koesterde een spoor van achterdocht.

Want Raffles wist niet alleen zijn gelaat uitstekend te veranderen, maar door zijn buitengewone tooneel-spelersgaven was hij in staat de gedragingen en de bewegingen van ieder persoon, dien hij voorstelde, tot in de minste bijzonderheden na te bootsen!

Hij had zich nauwelijks bij de andere agenten gevoegd, of de gangdeur ging opnieuw open en Baxter trad in het volle besef van zijn waardigheid naar buiten.

Hij kwam met groote stappen op de groep agenten af, monsterde de mannen met kennersblik en riep toen verstoord uit:

— Wat staat gij hier als een kudde schapen bijeen! Kunt gij niet behoorlijk in het gelid gaan staan?

— Wij hebben in het gelid gestaan, maar het duurde zoo lang, kraaide een zeer hoog stemmetje uit het midden van den troep agenten.

— Wie zegt dat? brulde Baxter woedend.

Doodsche stilte.

— Ik vraag nog eens, wie dat gezegd heeft! herhaalde Baxter met stemverheffing, terwijl zijn gelaat vuurrood werd.

Weder gaf geen der mannen antwoord.

En dat was volstrekt geen wonder, want Raffles was degeen geweest, die met een hoog falsetstemmetje de geïncrimineerde woorden had geuit en daarbij zijn mond nauwelijks had opengedaan.

Baxter zag wel, dat hij toch geen antwoord zou krijgen, daar de agenten blijkbaar zelf niet wisten, wie de schuldige was, en beval nu brommend:

— In het gelid!

De agenten schaarden zich op vier gelederen, ieder van ongeveer vijftig man, in het midden van de binnenplaats.

— Marholm, tel jij die mannen eens, beval Baxter zijn secretaris, die met hem was meegekomen.

Marholm liep snel de eerste rij langs, luid tellend, en zeide, toen hij bij den laatsten man van het eerste gelid was:

— Hier zijn er vijftig! Vier gelederen maakt tweehonderd en het tweede gelid heeft nog een man meer, dus dat is tweehonderd een man, inspecteur!

— Hoe ik aan dien man extra kom, begrijp ik niet! bromde Baxter, ik heb er toch maar om tweehonderd

gevraagd! Vijftig man van mijn eigen bureau en honderdvijftig van de andere! Enfin, dan zullen ze zich verteld hebben, nu ik heb ten minste één voor het verlies!

Nu richtte hij zich tot den nieuwsgierigen troep agenten en richtte de volgende toespraak tot hen:

— Mannen!

Ik heb jullie hier laten komen om een groot werk met mij te verrichten!

Jullie zult wel weten, dat het in Londen krioelt van boeven, die reeds lang vrij rondloopen en achter de tralies hoorden te zitten!

Welnu, ik heb besloten aan dien wantoestand een einde te maken!

Morgen aan den dag zullen wij om zeven uur, als het geboefte juist van zijn nachtelijke wandaden teruggekeerd is en in zijn eersten slaap verzonken ligt, op verschillende punten van de stad onze eerste klopjacht beginnen!

En wij zullen desnoods de geheele week daarmee doorgaan, totdat ik alle boeven van Londen heb gevangen als haringen in een sleepnet!

Mannen! Er wacht jullie een grootsche taak!

Geheel Londen houdt het oog op jullie gevestigd!

Ik roep het Nelson na: „Londen verwacht, dat ieder man zijn plicht zal doen!”

Om onze taak te vergemakkelijken, zal ik van u allen iederen dag inlichtingen afwachten omtrent de plek, waar vele misdadigers bijeen plegen te komen!

Een goede belooning staat ieder uwer te wachten, wiens inlichtingen leiden tot de arrestatie van eenige dozijnen schurken, kwartjesvindere, ladelichters, fleschentrekkerse valsche munters, inbrekers, zakkenrollers, handelaars in blanke slavinnen, spelers, moordenaars, souteneurs, halsafsnijders, giftmengers en andere ongewenschte elementen!

Ik loof uit: voor iederen zakkenroller vijf shilling, voor iederen inbreker: tien shilling en een half pond tabak; voor iederen moordenaar twintig shilling en een kistje fijne sigaren!

Nu zal ik u in afdeelingen van vijftentwintig man splitsen, die ieder hunne afzonderlijke taak krijgen.

Deze vijftentwintig man worden gesteld onder aanvoering van een chef, dien ik zelf zal aanwijzen en moeten zich onvoorwaardelijk naar diens bevelen gedragen.

Onze eerste tocht geldt een wijk in East-End, van New Kent Road tot Albany Road, en van de Theems tot ongeveer de Flintstreet.

Wij zullen deze wijk dus met acht groepen afzoeken, die zich aan de grens daarvan opstellen en langzaam, alle dievenholen afzoekend, naar het middelpunt oprukken, precies zooals het gaat bij een drijfjacht bij hazen en konijnren.

Leve de Koning!

Na dezen volmaakt onverwachten uitroep sloot Baxter zijn redevoering, die onder de manschappen niet weinig verwondering gebaard had.

Daarop trad hij eenige passen voorwaarts en deelde met behulp van een inspecteur en zijn rechterhand Marholm de manschappen in groepen van vijftentwintig en één van zesentwintig, namelijk, die, waarbij Raffles zich bevond.

Deze had zich ongemerkt een weinig naar voren gedrongen en stond onbeweeglijk als een standbeeld, met de borst vooruit en streng volgens de voorgeschreven positie, voor den inspecteur, die hem onderzoekend aankeek.

— Jij bent zeker niet van deze wijk? zeide Baxter. Ik ken je gezicht niet, man!

— Inderdaad, inspecteur, antwoordde Raffles eerbiedig, maar ik ken u des te beter! U is de groote Baxter!

Raffles wist precies wien hij voor had en de uitwerking van zijn woorden was dan ook overweldigend!

Baxter klopte hem vriendelijk op den schouder en vroeg toen:

— Hoe is je naam?

— Jack Briggs!

— Zoo! En van welke wijk ben je?

— City en Beurs, inspecteur, zeide Raffles steeds opdenzelfden eerbiedigen toon.

— Hm, jouw gezicht bevalt mij! Ik stel je aan als aanvoerder van deze sectie.

— Duizendmaal bedankt, inspecteur! zeide Raffles, die zijn goed gesternte zegende.

— Ik laat het dus aan jou over, om de manschappen naderhand in bijzonderheden in te lichten! Kom aanstonds met de zeven andere aanvoerders in mijn particulier kabinet!

Baxter salueerde vluchtig voor den troep agenten en schreed, trotsch als een pauw, dwars over de binnenplaats, weder naar het gebouw toe.

Een oogenblik later bevond hij zich weer in zijn kabinet in gezelschap van Marholm.

— Wel, Marholm, begon hij, vriendelijk gestemd door den lof, die hem zooeven door den sluwen Raf-

fles was toegezwaid: geloof je nu ook niet dat de zaken uitstekend zullen loopen?

— Ik mag het lijden, chef! antwoordde deze.

— Je mag het lijden! herhaalde Baxter, — ben je daar dan niet zeker van? Je hebt toch mijn toespraak wel gehoord?

— O ja! En als de dieven met toespraken te vangen waren, dan zouden we cachotten te kort komen, maar helaas is dat niet voldoende!

— Maak je maar niet ongerust! Ik beloof je, dat ik de zaken zoo heb ingericht, dat er ons maar heel weinig schavuiten zullen ontkomen!

Daar heb je de kaart van Londen — Baxter wees met zijn vinger naar een buitengewoon groote kaart van Londen, die aan den wand hing — en daar heb je de wijk, die wij het eerst gaan afjagen!

— Ik zie het, chef, en ik kan u zeggen, dat het een allesbehalve prettige wijk is, vooral des nachts!

— Maar wij komen er niet 's nachts, maar overdag! riep Baxter ongeduldig uit.

— Dan nog is het er allesbehalve veilig! hield Marholm aan.

— Maar wij met twee honderd man, kerel! riep de inspecteur. Je wilt toch niet zeggen, dat tweehonderd goed gewapende mannen bang behoeven te zijn, overdag nog wel, voor het geboefte?

— Ik zeg niets! zeide Marholm kalm. Ik wacht af!

Ik mag lijden, dat het goed gaat, dat is alles wat ik er van zeggen zal!

Op dat oogenblik kwamen de acht sectie-chefs binnen om nadere inlichtingen te ontvangen.

Baxter zette zich met een gewichtig gezicht achter zijn schrijftafel, nam een voor dergelijke gelegenheden bestemd Spaansch rietje ter hand en wees als een schoolmeester op de wandkaart aan de agenten wat zij den volgenden dag te doen hadden.

Toen deze instructie was afgelopen, zeide de inspecteur:

— En nu druk ik jullie nogmaals op het hart, dat je van je manschappen strikte gehoorzaamheid moet eischen, want anders komt er van de heele onderneming niets terecht. Zij moeten jullie in alles volgen, al zouden jullie de Theems overzwemmen, of in de regenpijpen klimmen om het rapaille te vervolgen. Van de wapens mogen jullie echter slechts in het uiterste geval gebruik maken! Je weet, dat ik niet van bloederigheid houd en liefst alles zoo kalm mogelijk afdoe! Geweldenarij strookt heelemaal niet met mijn aard! En nu ingerukt! Morgen om zes uur op je post! Hier op de binnenplaats! Wij vertrekken in auto's naar het jachtveld!

De agenten sloegen aan en een oogenblik later was de rust in het gebouw van Scotland Yard teruggekeerd.

HOOFDSTUK V.

Raffles werkt zijn plan uit.

Toen Charly, nadat hij den inspecteur met meer gemak dan hij had durven hopen, door allerlei vleierijen een half uur aan den praat had gehouden en Scotland Yard had verlaten, begaf hij zich regelrecht naar huis, zooals steeds de afspraak was als de beide vrienden een of ander plan aan het uitwerken waren en inderhaast niet konden overeenkomen waar zij elkander zouden treffen.

Hij zat reeds een goed half uur in de bibliotheek, toen Gaston binnen trad en met een verbaasd gezicht tot Charly zeide:

— Daar is een agent van politie die u verlangt te spreken, mijnheer!

— Een agent van politie? herhaalde Charly even verwonderd. Wat moet die van mij hebben?

— Dat weet ik niet, mijnheer! De man zeide alleen maar, dat hij u over Lord Lister kwam spreken.

Er scheen Charly een licht op te gaan.

— Hoe zag die man er ongeveer uit? vroeg hij, terwijl hij opstond om zich naar de ontvangkamer te begeben.

— Een groot, sterk gebouwd man, mijnheer, met kort geknipt, gitzwart haar en een glad gezicht.

— Dan geloof ik wel, dat ik weet wat er aan de hand is, Gaston! zeide Charly met een moeilijk bedwongen lachje.

Hij liep snel naar de ontvangkamer en vond daar reeds den agent van politie.

— Wel, waarde heer agent — — zoo viel hij met de deur in huis, wat heb je wel van jezelf te vertellen?

Een trek van teleurstelling gleed over het gelaat van den bezoeker.

— Mijn vermomming schijnt dus ditmaal niet erg gelukt te zijn, dat je me dadelijk herkend heb, Charly? riep hij uit. Dat is toch zeker de eerste maal in mijn leven.

— Troost je maar, Edward! merkte Charly op, want als ik niet bijna had geraden wat je van plan was, dan had ik je zeker niet herkend, dat bezweer ik je! Je bent eenvoudig onherkenbaar even goed als alle vorige keeren.

— Werkelijk? riep Raffles verheugd uit.

— Werkelijk! Als Gaston me niet had gezegd dat je kwam om over Lord Lister te spreken en als ik je plan niet doorzien of liever geraden had, dan was ik nooit op de gedachte gekomen dat hier mijn eigen vriend Edward Lister voor me stond! En vertel me nu eens gauw wat er je gebeurd is en wat je verdere plannen zijn!

— Dadelijk! Ik moet me eerst even op mijn gemak zetten en dan ben ik tot je dienst en zal je antwoorden op alle vragen die je me wilt stellen! Raffles zette de pruik af die zijn hoofd omknelde en gespte den koppel los, die zijn middel omsnoerde. Nadat hij ook zijn uniformjas had los geknoopt, ging Raffles in een der gemakkelijke stoelen zitten, die overal verspreid stonden en begon:

— Je ziet hier een man voor je, beste Charly, die door den heer Baxter met zijn vertrouwen is begunstigd!

— Neen toch? riep Charly in de grootste verbazing uit.

— Zooals ik je zeg! Ik behoort tot de aanvoerders van het legertje manschappen, die morgen aan den dag de boeven van Londen gaan vervolgen!

Charly kon zijn ooren nauwelijks gelooven! Hij wist wel dat de gaven van zijn vriend en meester bijna aan het wonderbaarlijke grensden, maar dit was toch werkelijk bovennatuurlijk!

— Hoe heb je dat in 's hemelsnaam gedaan gekregen? riep hij uit.

— O! het ging gemakkelijker dan ik het mij had voorgesteld! Eigenlijk had ik gedacht dat ik met groote moeilijkheden te kampen zou krijgen... maar ik had de verregaande ijdelheid van ~~onzen~~ braven vriend

Baxter vergeten, die aan het monsterachtige grenst!

— Daar heb je dus zeker op gespeculeerd?

— Juist!

— En hij stelde je aan?

— Direct!

— Het is verbazend! En kreeg niemand argwaan?

— Niemand!

— En je bent heelemaal ingelicht over de plannen van onzen teerbeminden Baxter?

— Volmaakt!

— En wat ga je nu doen?

— Je bedoelt: wat gaan *wij* doen!

— Dus ik ben ook van de partij?

— Maar dat spreekt toch immers vanzelf, beste jongen.

— Wat moet ik dan doen?

— Om te beginnen neem je het gemeenste stukje papier, dat je hier in huis kunt machtig worden en schrijf daarop met verdraaide hand wat ik je zal dicteeren! Ga nu eerst even papier en een enveloppe halen! In de keuken zal je wel het een en ander kunnen vinden. De dienstmeisjes zullen je wel ergens aan kunnen helpen.

Charly ging de kamer uit en keerde na eenige oogenblikken terug met een stuk kastpapier en een ordinaire enveloppe.

— Is dit goed? vroeg hij aan Raffles, die het gebrachte onderzocht en daarop antwoordde:

— Het kon niet beter! Ga nu eens zitten en schrijf wat ik je dicteer!

Charly nam aan de prachtige schrijftafel plaats.

Raffles dacht even na en dicteerde toen het volgende briefje:

Mijneer Baxter ik heef van een agent van uwee die sijn moel niet heef kenne houde vernome als dat uwee op morge een drijfjag gong houde op de jonges als u mijn tien goudvink betaalt sal ik uw een huis aanweise dat vol sit met skorem van mijn eige soord ik doen dit omrede een jonge mijn verraaije heef en ik heef hem fraak geswore wil uw mijn spreke dan sal ik uw het huis aanweise maar gelijk oversteken u toenegege Jan-met-de-handjes potterristant letter W.G.

Charly las het briefje nog eens over, nadat hij het met verdraaide hand geschreven had en barstte toen in een schaterend gelach uit.

— En zou Baxter daarin loopen? vroeg hij.

— Daaraan behoef je geen oogenblik te twijfelen!

— En wie is die Jan-met-de-handjes?

— Die ben jij!

— En wat doe jij zelf dan?

— Ik moet natuurlijk agent van politie blijven!

— Dat is waar: hoe ben je er eigenlijk tusschen uit kunnen trekken?

— O! Ik heb heel eenvoudig gezegd tegen een van de mannen, die nu onder mijn bevelen staan, dat ik eerst nog naar mijn eigen wijk terug moest om mijn superieur te waarschuwen dat ik door den inspecteur ben opgecommandeerd om op de boevenjacht te gaan!

— En wat moet er nu met dat briefje?

— Dat laten we heel gewoon door een kruier in de bus van Scotland Yard stoppen.

— Maar het zal veel te laat worden als Baxter eerst op dien brief moet antwoorden!

— Je verbeeldt je toch niet, dat hij dat over de post doet? Natuurlijk schrijft hij dadelijk het antwoord en laat dat door een van zijn mannen naar het hoofdbureau der posterijen brengen. Hij moet immers redeneeren dat de schrijver zelf ook weet dat er haast achter de zaak zit en dat de man al een uur na het verzenden van zijn epistel naar het postkantoor loopt!

— Je hebt gelijk — daaraan had ik niet gedacht! Maar daar is je plan toch zeker niet mee afgelopen?

— Ben je dwaas? Daar begint het pas goed mee!

— Wat volgt hier dan op?

— Om te beginnen, weten wij dan welk huis de inspecteur voornamelijk met zijn bezoek zal vereeren!

— Dat is duidelijk, want we geven het zelf op!

— Precies!

— Heb je al een huis op het oog?

— Ja! Prachtig geschikt voor ons doel! Het ligt in de Flintstreet en is al jaren onbewoond omdat zelfs de armsten er voor zouden bedanken in een dergelijk krot te wonen!

— Maar dan is de aardigheid er wel wat af, dunkt me! Baxter zal toch dadelijk zien dat het huis niet bewoond is!

— Wacht even! *Nu* is het onbewoond... maar het zal niet onbewoond *blijven!*

— Wie komen er dan in te wonen? vroeg Charly verbaasd.

— Beste jongen... dat zal ik vertellen terwijl we naar den bioscoop-onderneemer gaan!

Charly keek zijn meester met open mond aan.

— Naar een wat gaan we?

— Naar een ondernemer van bioscoopvoorstellingen! Ik ben namelijk van oordeel dat we het nageslacht ver-

plicht zijn deze grootsche daad van den heer Baxter aan de vergetelheid te ontrukken!

Even staarde Charly Raffles met oogen als biljartballen aan. Toen begon hij zoo onbedaarlijk te lachen, dat Raffles er bijna spijt van had, hem niet een weinig t hebben voorbereid. Het duurde wel een kwartier voor Charly weder in zooverre bedaard was, dat hij in staat was, geregeld te spreken.

— Edward, zeide hij, terwijl hij de lachtranen van zijn gezicht veegde, je hebt dien ongelukkigen Baxter al heel wat poetsen gebakken, maar deze is toch zeker wel het ergste wat den man ooit is overkomen!

— Je moet den dag niet prijzen voor den avond, beste Charly! Maar ook ik hoop, dat deze grap tot onze beste zal behooren!

— Dus de geheele razzia wordt door de bioscoop opgenomen?

— Juist!

— Maar dan moet je een ondernemer in het geheim nemen?

— Ik ken er toevallig een, die Baxter allesbehalve goed gezind is, omdat deze hem eens deerlijk in het vaarwater heeft gezeten met een voorstelling, waarvoor hij geen permissie wilde geven, zoodat de bioscoopman een geweldige schade leed. Ik ben er van overtuigd dat die man voor alle dingen te krijgen is waardoor hij zich op den inspecteur zal kunnen wreken!

— Dus daar gaan we het eerst heen?

— Ja!

— Jij als agent?

— Zeker! Ik ben een verrader, weet je, die den bioscoopman komt vertellen wat Baxter van plan is en jij kleedt je deftig aan en stelt een heer voor die een persoonlijke antipathie tegen Baxter hebt, en je op hem wilt wreken! Je zegt, dat je er graag een paar honderd pond voor over hebt om den inspecteur bespottelijk te maken. En den volgenden dag wordt de film hier afgedraaid voor een hoogst dankbaar publiek, daar durf ik mijn hand voor in het vuur steken.

— Dan zal ik me gauw even gaan aankleeden.

— Doe dat, want we hebben nu niet zooveel tijd meer!

Charly verliet het vertrek en kwam eenige oogenblikken later weer binnen, gekleed als een deftig heer van middelbaren leeftijd.

— Ziezoo, ik ben klaar!

— Vooruit dan maar!

De beide vrienden verlieten het huis door een van

de geheime uitgangen in den tuin en riepen een auto aan, die hen in weinige oogenblikken naar het adres bracht dat Raffles aan den chauffeur had opgegeven.

Zij stapten uit en Raffles schelde aan de deur van een huis aan, waarnaast een groot bord hing met het opschrift:

CHARLES WEBSTER,
Filmfabrikant en bioscoop-ondernemer.

Aan het dienstmeisje dat hen opendeed gaf Raffles te kennen dat hij haar meester wegens een dringende zaak wenschte te spreken.

Een oogenblik later stonden de beide samenzweerders voor een man van omstreeks vijftig jaar met scherpe trekken en een schrandere gelaat, die zich het eerst tot Charly wendde en met eenige bevreemding vroeg, wat hij verlangde.

— Als ik mij niet vergis, mijnheer Webster, zoo begon Charly, dan moet ik in u iemand zien, die nu niet bepaald op den heer Baxter verliefd is.

Hij had den naam nauwelijks uitgesproken of het gelaat van den bioscoop-ondernemer nam een grimme uitdrukking aan.

— Ik weet niet, hoe u daarachter bent gekomen, mijnheer, zeide hij, maar ik kan u wel zeggen dat u den spijker op den kop heeft geslagen! Die vervloekte potkijker heeft mij nog niet lang geleden een schade van een paar honderd pond sterling bezorgd en dat zegt nogal zoiets in deze belabberde tijden!

— Het is inderdaad geen bagatel! beaamde Charly op meewarigen toon.

— Zeg maar gerust dat het tegenwoordig een klein vermogen is, mijnheer. Maar mag ik weten waarom u mij daaraan komt herinneren?

— Dat zal ik u zeggen! Ik zelf ben eens door dien vermaledijden inspecteur op hoogst onbeschofte wijze behandeld en ik heb mij zelf een duren eed gezworen dat hij daarvoor zou boeten! Nu heb ik toevallig van dezen agent vernomen, die in mijn wijk op post staat, dat Baxter een plannetje op touw heeft gezet dat mij een ongezochte gelegenheid biedt wraak te nemen! En nu zouden wij twee vliegen in één klap kunnen slaan!

— Hoezoo dan, mijnheer? vroeg de bioscoop-ondernemer, die met aandacht had toegeluisterd.

— Heel eenvoudig — gij maakt een bioscoopopname van een drijfjacht die Baxter morgen wil houden op de boeven van Londen, maar waarvan wel niets terecht zal komen, zooals deze agent mij heeft verzekerd! Is het niet zoo, agent?

— Inderdaad, mijnheer — ik vrees dat mijn chef zich leelijk in de vingers zal snijden, want ik heb al gehoord dat de boeven van zijn plannen op de hoogte zijn en hem een leelijke poets willen bakken! antwoordde Raffles.

— Maar weet gij dan de plek, waar die drijfjacht zal worden gehouden? vroeg de bioscoop-ondernemer, wiens oogen van wraakzucht begonnen te schitteren.

— Die zal ik u noemen, zoodra gij u bereid verklaart ons bij onze plannen te helpen, zeide Charly.

— Hebt gij daar dan een oogenblik aan getwijfeld? riep de bioscoop-eigenaar uit. Natuurlijk kunt gij op mij rekenen en als de tijden niet zoo belabberd waren —

— Dat heeft u al eens gezegd.

— Dan zeg ik het nóg eens, mijnheer! Het kan niet te vaak gezegd worden! Als de tijden niet zoo belabberd waren, zeg ik, zou ik u graag voor niemandal helpen!

— Prachtig! Welnu, dan stelt gij u morgen met uw bioscoop op in een huis aan de Flintstreet, in East-End, en wel tegenover een leegstaand huis in die straat, waar de tragi-comedie zich zal afspelen. Zou dat gaan?

— Natuurlijk! In die volksbuurt heb ik maar een shilling te beloven als ik mijn toestel ergens voor een open raam mag neerzetten, en de menschen vechten om mij!

— Uitstekend! Ik zal u nog heden een plattegrond van die stadswijk zenden, waarop het huis staat aangegeven, zoodat gij u onmogelijk kunt vergissen!

— In orde!

— En behalve dat gij van uw wraak zult kunnen genieten (want ik beloof u, dat gij een pracht-opname van onzen gemeenschappelijken vijand Baxter zult maken, zooals u morgen zal blijken) zullen wij u vijftig pond sterling betalen.

— Top, mijnheer! riep de filmfabrikant verheugd uit. En mag ik de eventuele opbrengst van de film ook behouden?

— Ook dat!

— Dank u! Hoe laat begint de vertooning?

— Zorg er om half zeven te zijn, dan hebt gij nog tijd om een goede standplaats uit te zoeken.

— Ik zal niet mankeeren, dat beloof ik u!

— Dan wenschen wij u verder een succesvolle opname, mijnheer, en wij verlaten u, om onze plannen verder te zamen uit te werken!

Raffles en Charly verlieten het kantoor van den bioscoop-ondernemer, die hen handenwrijvend uitliet.

— Het loopt tot dusverre prachtig, Charly! zeide

Raffles, zoodra de beide vrienden weder op straat stonden.

— Het kon niet mooier!

— En nu ga ik gauw weer naar mijn mannetjes in Scotland Yard, anders mocht Baxter eens onraad rukken! Als hij naar mijn zoogenaamde wijk ging telefooneeren, zou natuurlijk het heele spel bedorven zijn!

— Als Baxter tenminste snugger genoeg was om het een met het ander te combineeren!

— We moeten er niet te veel op rekenen, dat hij dat niet zou doen! Zelfs een haas vangt wel eens een koe, en een ongeluk ligt in een klein hoekje!

— En wat moet ik in dien tijd doen?

— O, je behoeft je tijd niet te verbeuzelen. Luister maar: Je gaat naar huis en opent met dit sleuteltje, dat ik je hier geef, het kleine koperen kistje, dat in de rechterlade van mijn schrijftafel staat. Daarin ligt allerlei oude rommel, snuisterijen en herinneringen aan vroegere ondernemingen. Je zult daarin een verzilverd sigarettenpijpje vinden, waarop een vrouwenfiguur — —

— Je gestolen sigarettenpijpje! riep Charly lachend uit.

— Juist! Ik herinner me niet meer, van wie of wien ik dat ding eens gekregen heb, maar nu komt het ons te pas, zooals je ziet! Neem dat pijpje, pak het netjes in en stuur het aan miss Quickebuik, de huishoudster van vriend Baxter, met een briefje, waarin je haar zegt, dat je een groote bewonderaar van den inspecteur bent, en haar verzoekt, hem dit pijpje op zijn verjaardag in de volgende week te overhandigen, omdat je het zelf niet durft.

— En hoe moet ik het briefje onderteekenen?

— John Raffles! zeide de Groote Onbekende kalm.

— Ik zal doen wat je me opdraagt, beste Edward! En daarna?

— Wacht je mijn terugkomst af. Ik zal natuurlijk niet den geheelen dag op het politiebureau hangen, dat begrijp je wel! Als we onze instructies hebben, wij agenten uit andere wijken, dan worden we natuurlijk tot morgenochtend weer weggestuurd!

HOOFDSTUK VI.

Jan-met-de-Handjes.

Toen Raffles, nog steeds als politieagent vermoed, het gebouw van Scotland Yard was binnengetroden, leek het hem toe alsof daar de hel was losgebroken!

Dozijnen agenten liepen als krankzinnigen door elkaar.

De telefoons klingelden allen tegelijk.

De klerken schreeuwden tegen elkaar in.

Baxter liep als een razende Roland in zijn bureau op en neer, woest met een vuil stukje papier zwaaiend en alleen Marholm had zijn kalmte weten te bewaren en zat onder al deze herrie doodbedaard een broodje met pekelfleesch op te kauwen.

Nauwelijks was Raffles binnengetroden of een agent schreeuwde hem toe:

— Ken jij misschien een boef, die Jan-met-de-Handjes heet?

— Welzeker, collega, antwoordde Raffles bedaard. Ik heb hem eens zelf gearresteerd! Wat is er met hem?

Maar de agent liet hem nauwelijks uitspreken,

Met een schreeuw pakte hij hem bij den arm en sgorde hem mee naar het bureau van den inspecteur.

— Godlof! riep hij onder het trekken. Eindelijk hebben we er een, die Jan-met-de-Handjes kent! De chef vraagt al een half uur lang naar niets anders en we waren allemaal bang dat hij stapelgek zou worden! Hij kan zoo weinig velen, weet je?

Zij waren nu voor de deur van het kantoor aangekomen, en de agent duwde Raffles naar binnen, terwijl hij triomfantelijk uitriep:

— Hier is er een, die Jan-met-de-Handjes kent, chef!

Baxter sprong op, alsof hij door een slang gebeten was.

Zijn toch al zoo rood hoofd geelk op dit oogenblik veel op een reusachtige tomaat. Met groote stappen ging hij op Raffles toe en riep met een stem, die van opwinding beefde:

— Is dat waar man? Ken jij Jan-met-de-Handjes?

— Welzeker, inspecteur, antwoordde Raffles bedaard. Ik heb al aan mijn collega verteld, dat ik hem eens zelf gearresteerd heb.

— Weet je, waar hij woont?

— Als hij tenminste nog woont, waar ik hem toen gearresteerd heb, zeker?

— En waar woonde hij dan?

— Bij Mie Drupneus, chef!

— Dat brengt mij niet veel verder! riep Baxter ongeduldig uit. Weet je dan, waar die Mie Drupneus woont?

— Ja, inspecteur!

— Kun je dat huis aan een van de agenten aanwijzen?

— Neen, inspecteur, dat zal heel moeilijk gaan, want het is in een klein, gemeen steegje in East-End, dat geloof ik niet eens een naam heeft. Ik weet het wel te vinden, maar ik zou het onmogelijk kunnen uitduiden!

— Welnu, dan ga je naar dien kerel toe en vraagt hem om onmiddellijk hier te komen! Maar voor ik het vergeet: lees dit briefje eens!

Baxter overhandigde Raffles het briefje, dat deze een paar uur geleden zelf gedictieerd had.

Deze las het met prachtig geveinsde aandacht door, vouwde het smerig stukje papier weer op en overhandigde het weer aan den inspecteur van politie.

— Nu, wat zeg je daar van? vroeg Baxter. Denk je, dat ik daarop vertrouwen kan?

— Waarom zou u niet, meneer? vroeg Raffles. Die Jan-met-de-Handjes heeft wel eens een paar keer een inbraak gepleegd en de vrouw, bij wie hij woont, een paar tanden uitgeslagen, terwijl hij een paar jaar gevangenis heeft afgezet en wegens ladelichterij, maar overigens is hij een hoogst fatsoenlijk man, die ik als volmaakt betrouwbaar ken.

Een paar agenten, die in het vertrek aanwezig waren, konden met moeite een lachje bedwingen en Marholm keek den spreker aan, alsof hij aan diens verstand twijfelde.

Baxter was de eenige, die dit alles zeer natuurlijk vond en dan ook dadelijk antwoordde, terwijl er een glans van blijdschap op zijn gelaat kwam:

— Dus jij durft voor den man instaan?

— Als voor mezelf, inspecteur! antwoordde Raffles onverstoorn. Ik zie ook niet in, waarom u hem eigenlijk niet zou vertrouwen! Het komt tusschen de boeven heel vaak voor, dat zij elkaar voor een paar goudstukken verraden en ik vraag me af, waarom dit

nu ook niet het geval kan zijn. U verliest er in geen geval iets bij, wanneer u het eens probeert.

— Ik zal je raad opvolgen! Neem dan maar dadelijk een auto en breng dien vent hier!

— Daar zal wel een uur mee heengaan, inspecteur, en het is ook wel mogelijk, dat ik hem niet thuis tref!

— Dat moeten we dan maar afwachten, antwoordde Baxter. Ga nu maar gauw, want ik brand van verlangen om aan den slag te gaan en het Londensche geboefte als vliegen te verpletteren!

— Maar er staat in zijn brief, dat u naar het postkantoor post-restante kunt schrijven, merkte Raffles op.

— Dat is zoo, hernam Baxter, maar dan duurt het weer zoo veel te langer! Als je hem niet thuis vindt, kan ik dat nog altijd doen!

— U heeft gelijk, inspecteur! zeide Raffles.

Daarop saluceerde hij beleefd en verliet het vertrek.

Maar wel verre van zich naar de zooeven genoemde volkswijk te begeven, sprong hij in een auto, liet zich naar eenige adressen rijden, die wij nu nog niet mogen verklappen en tenslotte naar zijn villa, waar Charly hem nog steeds zat te wachten.

— Ik zit al met spanning en ongeduld naar je uit te zien, Edward! riep Charly uit, zoodra hij zijn meester zag binnenkomen. Marcheert de zaak naar wensch?

Het kon niet beter! En nu je als de drommel verkleed!

— Nu al? vroeg Charly verbaasd?

— Onmiddellijk! Baxter zit met ongeduld op je te wachten!

— Hebben wij de noodig costumes?

— Wat dat betreft, in overvloed! antwoordde Raffles. Ga maar mee naar ons magazijn. Ik heb juist een paar weken geleden een prachtige authentieke verzameling boevenpakken ingeslagen! Er is te kust en te keur!

De twee vrienden begaven zich naar de slaapkamer van Raffles, waarnaast het „kleederenmagazijn" was gelegen, en binnen enkele oogenblikken hadden deze een stel kleederen te voorschijn gehaald, die een beroepsmisdadiger niet misstaan zouden hebben!

Charly bekeek ze met een vies gezicht.

— Ze zijn toch wel vrij van ongenoode gasten? vroeg hij.

— Dat waarborg ik je, beste kerel! antwoordde Raffles lachend. Om de natuur zoo getrouw mogelijk te zijn, had ik deze lieve diertjes eigenlijk niet mogen

verjagen, maar ik heb al die rommel toch eerst in handen gegeven van een costumier, die er voor gezorgd heeft, dat ze chemisch gereinigd werden, zonder hun eigenaardig karakter te verliezen, dat wil zeggen, hun verregaande afgedragenheid. Zoo, en ga daar nu zitten, dan zal ik je zelf eventjes schminken.

Charly nam plaats voor de groote kaptafel en binnen tien minuten had Raffles zijn gezicht en zijn hoofdhaar zoodanig veranderd, dat hij, toen hij in den spiegel keek, zichzelf niet herkende!

— Weet je, hoe je er nu uitziet, Charly? vroeg Raffles met een kalm gezicht.

— Ik kan het me wel eenigszins voorstellen, antwoordde deze lachend.

— Als een doortrapte spitsboef, te vies om met een tang aan te pakken! Doe nu nog dien rooden omslagdoek om en neem dit eindje steenen pijp in je mond!

Charly liep met de pijp in zijn hand naar een fraai Arabisch rooktafeltje, om ze te vullen uit den Chineeschen tabakspot, die zich daarop bevond.

Raffles liet hem eenige oogenblikken begaan en zeide toen:

— Ik volg je beweging met de meest volmaakte verbazing, beste jongen.

— Hoezoo? vroeg Charly, van zijn bezigheid opziende.

— Heb jij ooit gehoord, dat menschen van het slag van Jan-met-de-Handjes tabak rooken van een halve guinea het pond?

Met een beschaamd gezicht begon Charly de pijp weer leeg te halen.

— Ik zal nooit wijs worden! klaagde hij. Je hebt groot gelijk!

— Het is zoo erg niet, jongenlief! troostte Raffles hem, dat wil zeggen, je vergissing is niet erg, maar je zult het misschien wel erg vinden, dat je een gemeener tabakje zult moeten rooken! Doe die kast daarachter je maar eens open, daar zul je een steenen pot vinden, die boordevol gevuld is met de allergemeenste tabak, die er in Londen te krijgen is. Het spijt me, je er toe te moeten dwingen, daar straks een beetje van te rooken, maar je moet tot het bittere einde in je rol blijven!

Charly trok een zuur gezicht, maar hij begreep wel, dat tegenspartelen niet zou helpen. Hij vulde de pijp dus uit den pot, dien Raffles hem had aangewezen en zeide toen:

— Je zult me toch wel veroorloven tot het laatste oogenblik te wachten met het aansteken van dit

goedje, dat er allesbehalve geruststellend uitziet! Het houdt het midden tusschen zeegras en kamillen! Als de smaak in overeenstemming is met het uiterlijk, dan zal ik wel om een dokter moeten sturen, als ik van Baxter terugkeer!

— Nu, zoo'n vaart zal het niet loopen, zeide Raffles lachend, en maak nu wat voort, want de gezondheid van onzen wederzijdschen vriend zou er maar onder lijden, als we hem lang in spanning lieten.

Beiden verlieten het huis en stapten in de huurauto, die Raffles voor de deur had laten wachten.

— Naar het gebouw van Scotland Yard! beval hij den chauffeur.

Onderweg gaf Raffles zijn vriend en secretaris de noodige instructies.

— Hoor eens hier! zeide hij. Jij bent een ladelichter, kwartjesvinder en vrouwenbeul. Je woont in East-End, in een klein, smal steegje met een dame, die Mie Drupneus heet. Deze dame heb je een paar tanden uitgeslagen, zoodat zij er nu nog maar vier of vijf heeft! Ik ben je zooveen komen halen en je geeft Baxter het huis op, waarover we zooveen gesproken hebben en dat ik je nu precies zal uitduiden.

Hierop gaf Raffles Charly een uitgebreide toelichting, aan de hand van een miniatuur plattegrond van Londen, die hij steeds in zijn zak droeg.

— En bedenk nu dat je je in geen geval laat vasthouden, Charly, zoo besloot hij zijn verklaring. Je moet dadelijk als je binnenkomt de conditie stellen, dat ze je op vrije voeten laten, want ik kan je hulp morgen niet ontberen, dat spreekt vanzelf!

— En is dat alles, dat ik voor mijn moeite krijg? zei Charly lachend.

— Welneen, je praat toch in je brief van drie goudvinkjes. Je vraagt tien guineas en geen cent minder! En de rest laat ik aan je perspicaciteit over!

Op dat oogenblik hield de auto stil voor het gebouw van Scotland Yard.

Raffles betaalde den chauffeur snel, uit vrees, dat een der agenten hem misschien mocht vragen, waar hij vandaan kwam, als wanneer het bedrog zou zijn uitgekomen en trad toen met Charly het gebouw binnen.

Het was duidelijk te zien, dat Baxter al dien tijd slechts een half mensch was geweest.

De arme man verkeerde in een zoodanige spanning, dat Marholm hem ieder oogenblik den geest vreesde te zien geven en er reeds sterk aan gedacht had 's mans bloedverwanten telegrafisch te bestellen!

Zelfs had hij terloops bij eenige agenten reeds geïnformeerd naar het adres van een goedkoop doodkistenmaker.

Hij slaakte een zucht van verlichting, toen Raffles en Charly binnentraden.

Baxter zelf vloog overeind en snelde den als boef verkleeden Charly tegemoet, alsof deze een dierbare broeder was, dien hij in geen jaren gezien had.

Het scheelde maar een haar, of hij had Jan-met-de-Handjes aan zijn borst gedrukt.

Charly nam een echt Cockney-accent aan, dat hij, evenals alle andere Schotsche tongvallen, uitstekend sprak en vroeg met een grocstem:

— Nou, baas, wat zeg je van mijn briefje?

— Het is een juweel, man! riep Baxter verheugd uit. Ik heb in mijn leven al zeer veel brieven ontvangen, maar geen daarvan heeft mij zooveel genoeg verschaft als uw briefje! Maar wilt u niet plaats nemen, meneer Jan-met-de-Handjes?

— Neen, baas! zeide Charly, laat me nou maar eens staan, die enkele oogenblikken, dat jullie me niet dwingen om te zitten!

— Zooals u verkiest! Kan ik u dienen met een fijne sigaar?

Charly wierp een plagenden blik op Raffles, die mede was binnengekomen en zeide toen:

— Dat kan ik niet afslaan, baas! Kom er eens over de brug met je walmbak!

Baxter opende een kastje aan den muur en nam er een kistje fijne sigaren uit, dat hij opende en den gewaanden boef voorhield.

Charly merkte dadelijk, dat men hem hier iets fijns presenteerde.

Hij nam een flinken greep sigaren uit het kistje, klapte dit met de andere hand weer dicht en zeide tot den wel wat verblufften inspecteur:

— Het zij beste bokkies, baas! Zoo wil ik nog wel eens bij je op visitie komen! En hoe zit het nou met de goudvinkies? Krijg ik ze, of krijg ik ze niet?

— Zoodra u ons het huis noemt, meneer Jan-met-de-Handjes, zoodra u ons het huis noemt! haastte Baxter zich te zeggen.

— Alles goed en wel, baas; maar het is toch afgesproken, dat je me in ieder geval netjes weer laat gaan en niet van de gelegenheid misbruik maakt door me in de bajes te stoppen?

— O, waar denkt u aan, meneer Jan-met-de-Handjes! hernam Baxter uiterst beleefd. Die veronderstelling verwerp ik met verontwaardiging! U is hier op

het oogenblik mijn gast, bedenk dat wel! U is toch geen afschaffer, hoop ik?

— Geen beleedigingen, baas, wat ik je verzoeken mag, bromde Charly. Ik ben een echte Londenaar uit East-End en die moet je niet vragen of ze afschaffers zijn! Dat hoort niet! Dat geeft geen pas! Schiet maar op met je spatje! Ik word van al dat praten zoo droog in me keel!

Baxter gaf een der agenten een wenk, die het vertrek verliet en een oogenblik later terugkwam met een blad, waarop een flesch rum en een kleine tumbler.

Baxter ontkurkte eigenhandig de flesch fijne Jamaica-rum en schonk het glas vol.

Charly nam het in de hand, hief het in de richting van den inspecteur op en zei gulhartig:

— Daar ga ja, oûpabbroek!

— Prosit, meneer Jan-met-de-Handjes, antwoordde Baxter beleefd. En nu hoop ik, dat u wel zoo goed zult willen zijn, mij de gewenschte inlichtingen te verschaffen.

— Eerst de pitten! bevat Charly kortaf.

— U zegt? vroeg Baxter verbaasd.

— Versta je je eigen taal niet, ouwe heer? Ik zeg eerst de foksespieën en anders doe ik geen mond open!

— O! Nu geloof ik u te begrijpen! zeide Baxter met een lachje. U moet me niet kwalijk nemen, dat ik niet geheel en al op de hoogte ben van uwe wijze van uitdrukken!

— Zeg maar van de dieventaal! verbeterde Charly op goedigen toon. U mag het kind gerust bij den naam noemen!

— Maar u vertrouwt me toch wel, waarde heer? vroeg Baxter, terwijl hij zijn gelaat in een innemende plooi wrong.

— Neen, baas! Vertrouwen doe ik je voor geen beissie!

— Hij heeft het grootste gelijk in de wereld! mompelde Marholm in zichzelf. Die boef moet Baxter door en door kennen!

De inspecteur ging onwillig naar zijn schrijftafel, opende een la, nam daaruit een geldkistje en nam daar tien guineas uit en overhandigde die aan den gewaanden boef, die ze nonchalant in zijn zak liet glijden.

— En nu het huis, mijn beste meneer Jan-met-de-Handjes! zeide Baxter haast smeekend. Zegt u me nu waar dat huis is!

— Dat zal ik je dan ereis piekfijn aan je verstand brengen! zeide Charly.

Daarna legde hij den inspecteur volgens de hem verstrekte gegevens uit, waar het leegstaande huis in Flint Street precies gelegen was.

Baxter luisterde met gespannen aandacht, terwijl Marholm op den grooten plattegrond van Londen de aanwijzingen van den nagemaakten dief naging.

— En weet u zeker, vroeg Baxter, toen Charly met zijn uitlegging klaar was, dat we in dat huis een goede vangst zullen doen?

— Op mijn woord als inbreker, meneer, riep Charly uit. Als je daar geen twintig stuks prima kwaliteit jongens van de vlakte vindt, dan kom ik me hier uit mijn eigen weer aanmelden en kun je me een half jaar naar de nor sturen!

Baxter trad op den bezoeker toe en schudde hem zoo krachtig de handen, als ware Charly zijn bloed-eigen vader!

Bijna met tranen in de stem zeide hij:

— Beste meneer Jan-met-de-Handjes! Wat je hier gedaan hebt, zal ik nooit vergeten! En als ik u nog met het een en ander van dienst kan zijn.....

— Nou! zei Charly, terwijl hij een begeerigen blik op het horloge van den inspecteur wierp, dat deze juist ter hand had genomen: — je hebt daar een prachtige fokse oksenaar op je buik hangen! En als je daar soms geen weg mee weet?.....

— Ik zou het u graag afstaan, mijn waarde heer, zeide Baxter met een pijnlijk vertrokken gezicht, als het geen familiesouvenir was! Het is een nagedachte-nis aan een lieve tante, bij wie ik mijn kinderjaren heb doorgebracht.

— Is ze dood? informeerde Charly.

— Sedert jaren!

— En heeft het ouwe mensch je wat nagelaten?

— Ik ben niet ontevreden!

— Nou, hou jij je tikkertje dan maar! En kan ik nou weggaan, zonder dat een van je glimmerikken me achterna loopt?

— Ik begrijp u werkelijk niet, meneer Jan-met-de-Handjes! stamelde Baxter verlegen.

— Och, och, baas! zeide Charly op medelijdenden toon, zou je je schoolgeld niet terughalen? Ben jij chef van de prinsemarij en weet je niet eens wat een glimmerik is? Dat zijn je inspecteur, meneer! Moet ik je dat nou leeren? En je dofgajes wil ik ook niet achter me aan hebben! Dat zijn je agenten van politie. Jullie wachten behoorlijk, dat ik de hoek van de straat om ben en dan kan je je gang gaan! Nou zal ik me nog met je permissie even een neutje inschenken en dan wil ik je dag zeggen!

Met een elegant gebaar nam de gewaande boef de rumpflesch ter hand, schonk het glas nog eens vol, wipte het met onnavolgbare handigheid naar binnen, liet de bijna nog volle flesch in zijn zak glijden en stapte met koninklijke passen het kantoor van den inspecteur uit, dezen achterlatende in een moeilijk te beschrijven toestand, waarin verontwaardiging, blijdschap, woede en triomf gemengeld waren!

Wat Raffles betreft, deze haastte zich een eenzaam hoekje op te zoeken en daar even de vrije teugels te laten aan zijn behoefte om eens goed uit te lachen.

Toen hij weer binnentrad, was in het kantoor van den inspecteur de rust ongeveer teruggekeerd en waren de agenten op een paar na verdwenen.

Marholm zat ijverig te schrijven en Baxter bestudeerde den plattegrond van Londen, alsof hijzelf een poolreiziger was en de kaart het gebied voorbij Franz Jozefsland verbeeldde, waar hij zijne ontdekkingstochten zou beginnen.

Toen Raffles binnentrad, wendde Baxter zich om en zeide:

— Wel, Briggs, ik ben heel tevreden over je! Je hebt je kranig gehouden en ik zal je bij de eerste de beste gelegenheid of liever morgen al, als onze onderneming slaagt, voor bevordering voordragen!

— Ik heb zoo'n voorgevoel, dat ze voortreffelijk zal slagen, inspecteur! zeide Raffles fijntjes.

HOOFDSTUK VII.

Een komische ontkenning.

Den volgenden ochtend omstreeks vijf uur werden Raffles en Charly wakker.

Raffles had de gelukkige gave, dat hij kon wakker worden op ieder uur van den nacht of van den dag, dat hij zichzelf gesteld had, voor hij ging slapen!

Wat Charly betreft, deze had een wekker naast zijn bed geplaatst, die hem met zijn oorverdoovend gerinkel waker belde.

Een half uur later zaten beiden aan een stevig ontbijt.

Raffles was reeds als politieagent gekleed en Charly had zich ook in de agenten-uniform gestoken.

— Op die manier kunnen wij er bij tegenwoordig zijn, zeide Edward onder het eten, en loop je tenminste geen gevaar, dat je door mijn collega's wordt opgepakt!

— Maar ik kan me niet begrijpen, dat onze bioscoopman veel plezier van zijn opname zal beleven! zeide Charly. Het is nog donker buiten!

— Dat is zoo, maar over een uur is het klaarlichte dag en als we soms te vroeg op de plek mochten aankomen, zoodat onze vriend Webster geen opname kan doen, dan zal ik wel iets verzinnen, om het nog een beetje te rekken!

— Ik wil je wel zeggen, Edward, dat ik verbaasd nieuwsgierig ben! Anders neem je me altijd in je geheimen en nu laat je me in spanning!

— Ik neem je altijd in het geheim bij ernstige zaken, Charly, dat weet je wel! Maar laat me nu dezen enkelen keer je eens een verrassing mogen bereiden! Je zult je er later niet over beklagen, dat verzeker ik je!

Onder he spreken had Raffles een voorwerp naast zich gelegd, dat Charly nieuwsgierig bekeek.

— Wat heb je daar nu! riep hij verwonderd uit.

— Zooals je ziet: een sigarenpijp!

— Maar dat is het zilveren sigarenpijpje, dat ik aan Miss Quickebuik zou sturen! riep Charly uit.

— Neen, dat heb je mis, beste jongen! Het lijkt er wel heel veel op maar het is toch niet hetzelfde! Bekijk het maar!

Raffles overhandigde Charly het sigarenpijpje, dat inderdaad veel overeenkomst vertoonde aan dat, hetwelk aan Lord Aberdeen heette te zijn ontstolen.

— Dat pijpje heb ik bij mijn omzwervingen vanmiddag in een ordinair winkeltje zien liggen en dadelijk gekocht, omdat het mij nog een aardig plannetje aan de hand deed.

Hij stak het pijpje weer bij zich, trad naar het raam toe en zeide toen opgewekt:

— Ah, daar is mijn man! Excuseer me een oogenblik, Charly! Ik kom dadelijk weer bij je.

Raffles ging vlug de kamer uit en opende de straatdeur, voor het bellen Gaston had kunnen wakker maken.

Charly trad nieuwsgierig naar het raam en keek naar buiten.

In de schemering, die snel voor den dag plaats maakte, zag hij een zeer groote verhuishagen staan, door vier sterke paarden getrokken.

Bovenop het dak zat een half dozijn mannen.

De koetsier stond op de stoep met Raffles te praten. Verbaasd keek Charly toe.

— Wat voert hij daar nu uit? mompelde hij, en wat moet die geweldige verhuishagen hier voor de deur? We zijn toch niet van plan dit huis te verlaten? Enfin, ik zal maar zwijgen, anders bederf ik hem zijn verrassing nog en dat zou ik voor al het geld ter wereld niet willen!

Hij trok zich weer verder in de kamer terug en nam weer plaats aan de ontbijttafel.

Toen Raffles weder binnentrad, zat Charly blijkbaar verdiept in de studie van een cadetje.

— Ziezoo, Charly! zeide Raffles. Nu is het hoog tijd om weg te gaan. Zie je nu wel, dat het al aardig dag wordt?

— Waar gaan we nu het eerst heen?

— Ik ga naar het hoofdbureau van politie, houdt jij je maar een beetje achterbaks, want anders mochten ze eens achterdocht gaan koesteren. Wij gaan er met de politie-auto's op af en op het laatste oogenblik

spring je ook maar in een wagen! Mocht je iets gevraagd worden, dan zeg je maar, dat ik je nog bij den troep heb ingedeeld, omdat ik weet, wat je waard bent!

Onder het spreken hadden de twee vrienden het huis verlaten.

In de verte reed de verhuiskar met groot gedáver in draf de straat uit.

Charly deed alsof hij er geen acht op sloeg en liep zwijgend naast Raffles voort.

Hoewel het nog zeer vroeg was, reden er toch al eenige auto's, waarvan Raffles er een aanriep, die hen spoedig naar Scotland Yard bracht.

Alles was daar in rep en roer.

Van de tweehonderd agenten van politie, die aan de razzia zouden deelnemen, stonden er reeds eenige dozijnen op de binnenplaats aangetreden, onder bevel van een brigadier, die zoo luid schreeuwde, dat Charly ieder oogenblik vreesde den man als een kinderballonetje dat bij een lucifer gehouden wordt uit elkaar te zien springen.

— Dat belooft wat! fluisterde hij tot Raffles, die reeds zocht naar de mannen van de afdeeling, die hij zou aanvoeren.

— O, dat beteekent nog niemenda!, antwoordde Raffles eveneens op fluisterenden toon. Als morgen heel Londen niet het onderst boven ligt van het lachen, wil ik me nooit meer aan een grap bezondigen.

— Heb jij Baxter al gezien?

— Ik meen, dat ik daareven een individu heen en weer heb zien loopen of liever rennen, die heel in de verte eenige overeenkomst met dezen waardigen man vertoonde, maar ik zou er geen eed op durven doen, dat hij het werkelijk geweest is. Hij was zoo wit als een laken, waarschijnlijk van opwinding, en zijn oogen puilden bijna uit het hoofd van inspanning om zich verstaanbaar te maken voor zijn ondergeschikten.

— Zou je je niet eens vertoonen? vroeg Charly. Misschien kalmeert hem dat een beetje!

— Dat was ik ook van plan! Stel jij je nu maar een beetje verdekt op op de binnenplaats en sluit je op het laatste oogenblik bij mijn troep aan. Ik geloof, dat we nog een minuut of twintig den tijd hebben voor de aanvalscolonne zich op weg begeeft.

— Ik vergat je nog iets te vragen, voor ik dat doe, Edward! Ben je er wel zeker van, dat Baxter niet gewapend zal zijn?

— Wel, wat zou dat? vroeg Raffles verbaasd.

— Nu, hij mocht er eens tot overmaat van heldenmoed aan het schieten willen gaan.

— Daarover zou ik me maar niet ongerust maken! Een van de weinige goede eigenschappen van vriend Baxter is, dat hij nog nooit eenig levend wezen lichamelijke schade met behulp van een revolverkogel heeft toegebracht! Maar uit overmaat van veiligheid zou je altijd achter hem kunnen blijven! Natuurlijk bestaat dan toch de kans, dat hij je raakt, want Baxter is een heel bijzonder man! Maar daar zou ik het maar op wagen! Ik weet trouwens volstrekt niet zeker, of hij wel gewapend zal zijn! De man zal zijn eigen schiettalenten wel niet al te hoog stellen en zijn wapens thuis laten, als hij met meer dan twee agenten tegelijk ergens op uitgaat. En verdwijn nu maar!

Charly begaf zich naar een hoek van de binnenplaats en drentelde daar met een onschuldig dienstgezicht op en neer.

Raffles zocht zijn mannen bij elkaar en bevond, dat hij ze bijna compleet had, op twee of drie na. Hij sprak nog met eenige agenten, om naar deze afwezigen te informeren, toen de deur van de gang openvloog en Baxter naar buiten kwam stuiven, als werd hij er door een reuzenvoet uitgeschopt.

Hij rolde als het ware tot bijna midden op de binnenplaats, haalde een geweldigen rooden zakdoek te voorschijn, wischte zich daarmee het druipnatte voorhoofd af en zeide, zoo luid als zijn schorgesproken stem toeliet:

— Zijn we nu allemaal bij de hand, mannen?

Raffles trad op hem toe en zeide:

— Acht secties zijn geheel compleet, inspecteur. Van de twee andere mankeeren nog twee of drie man en ik geloof, dat ik hen daar al zie aankomen!

Inderdaad naderden een half dozijn mannen haastig den troep, die in het midden van de binnenplaats in het gelid stond opgesteld.

— Gelukkig! zuchtte Baxter. Ik had niemand kunnen missen, want ik geloof, dat we met een sterken vijand te doen zullen krijgen.

— O, maar u zult hen toch wel in den slaap kunnen overvallen! meende Raffles.

— Dat hoop ik, Briggs, dat hoop ik van harte! zeide Baxter, en ik wil je eerlijk bekennen, dat ik blij zal zijn, als de heele onderneming achter den rug is! Ik ben een beetje zenuwachtig! Kun je het merken?

— Volstrekt niet, inspecteur! zeide Raffles bedaard. Als u het me zelf niet gezegd had, zou ik nooit op dat idee zijn gekomen. U lijkt mij integendeel het toonbeeld van bedaardheid!

— Dat doet me plezier! zei Baxter, terwijl er in zijn

gelaat weer een beetje kleur kwam. Jij weet ook wel, dat onze onderneming hoogst gewichtig is, en dat mijn goede naam op het spel staat! Ik wil en zal die penne-likkers van de „Times” eens aan het verstand brengen, wat het zeggen wil, een man als ik in zijn beroepseer aan te tasten!

— O, ik twijfel er geen oogenblik aan, of onze onderneming wordt met succes bekroond!

— Daar kun je zelf veel toe bijdragen, Briggs! Jij kunt me helpen, door je mannen goed aan te voeren en voor iederen boef, dien ik vang, beloof ik je een shilling.

— Dat is een geweldig bedrag, meneer! zeide Raffles ironisch. Ik krijg van mijn chef in de City nooit meer dan een penny per hoofd. Maar ik begrijp toch eigenlijk niet goed, wat u aan die menschen heeft, of er moeten er onder zijn, naar wie door de Justitie gezocht wordt, omdat ze nog een of ander misdrijf op hun kerfstok hebben.

— O, die zijn er bepaald onder! zeide Baxter. Daar aan twijfel ik geen oogenblik! Je ziet toch zelf, dat er onder een stuk of vijftig, zestig van die gemeene schavuiten allicht een dozijn is, dat in den afgeloopen nacht iets heeft uitgehaald!

— Ik help het u wenschen, meneer! zeide Raffles droog. En mag ik er u nu op wijzen, dat het al dag is en dat wij ons zullen moeten haasten, willen we de boeven in hun slaap overvallen!

— Je hebt gelijk, Briggs! Ik zie het wel, je bent een man van talent en ik denk er over, je naar mijn wijk over te plaatsen!

— Dat moet u vooral doen! zeide Raffles. U zou heel veel plezier van me beleven.

Daarop salueerde hij en begaf zich weer naar zijn sectie.

Op dat oogenblik klonk duidelijk het getoeter van een aantal autohoorns.

Baxter stelde zich als een tweede Napoleon aan het hoofd van zijn troepen en schreeuwde met het restje stem, dat hem nog was overgebleven:

— Voorwaarts marsch! en schreed als een pauw de binnenplaats over, de gang door en het gebouw uit, gevolgd door de tweehonderd agenten.

Buiten stonden tien of twaalf zeer groote auto's en een paar patrouille-wagens, waarin de agenten vlug plaats namen en nu ging het in snellen tocht naar East-End, dat binnen een half uur tijds, toen de zon echter reeds aan den hemel stond, bereikt werd.

Het spreekt vanzelf, dat deze optocht, hoe vroeg

het ook nog was, niet weinig bekijks trok en dat de auto's, toen zij den oever van de Theems genaderd waren, zich omringd zagen door een groot aantal slaggers en bakkersjongens op hun fietsen.

Op den hoek van Flint Street, waar het onbewoonde huis stond, liet Baxter de auto's stilhouden en de agenten uitstappen.

Hij kwam op Raffles toe, in wiën hij bijzonder groot vertrouwen was gaan stellen en vroeg op vrouwelijken toon:

— Zou je me raden van de vuurwapenen gebruik te maken?

— Als ik u een raad mag geven: niet dan in het uiterste geval en slechts als de boeven hardnekkig tegenstand bieden. De wapenstok is nog altijd het bestel!

— En wat dunkt je? Zouden we het huis binnendringen?

— Vooral niet allemaal! gaf Raffles in overweging, want de dieven hebben een onaangename gewoonte: op het oogenblik namelijk, dat gij met uw mannen de voordeur binnenkomt, verlaten zij het huis door de achterdeur en gij hebt er het nakijken naar en daar u toch niet met dat plan Scotland Yard verlaten heeft...

— Je hebt alweer gelijk, Briggs! zeide Baxter haastig. Natuurlijk heb ik dat zelf ook wel geweten!

— Ik zei het dan ook maar, om uw geheugen op te frisschen, meneer!

— Dat begrijp ik wel! Dus ik stuur honderd man naar binnen en de overige honderd man posteer ik om het huis!

Raffles moest onwillekeurig glimlachen om deze taktiek van zijn tijdelijken chef.

— Als ik u nogmaals een raad mag geven, zeide hij, zou ik beginnen met tien man naar binnen te zenden! Dat is meer dan voldoende! Zij drijven er de boeven uit en die loopen dan uwe mannen, die gij om het huis hebt geposteerd, als het ware in de armen! Mochten zij binnen op tegenstand stuiten, dan kunnen zij een noodshot lossen en kunt gij nog weer eens tien man naar binnen sturen! Maar honderd man opeens, is werkelijk een beetje te veel van het goede!

— Er zit veel waars in wat je zegt, Briggs en ik begin hoe langer hoe meer te gelooven, dat jij in mijn bureau van groot nut zou kunnen zijn.

Onder het spreken was de troep agenten vlug de straat ingeloopt en nu liepen er reeds eenige honderden baliekluiers en ook heel wat verdachte personen, vrouwen en kinderen, met den stoet mee, ofschoon de

agenten reeds herhaaldelijk de menigte hadden aange-
maand zich met haar eigen zaken te bemoeien.

Op een meter of tien afstand van het huis, dat Raffles hem nu met den vinger aanwees, liet Baxter opnieuw halt houden.

— Zou dat het huis zijn? vroeg de inspecteur.

— Tenminste als de aanwijzingen van Jan-met-de-Handjes juist zijn geweest! antwoordde Raffles, en er is niet de minste reden om aan zijn opgaaf te twijfelen. Het huis ziet er trouwens als een echte dievenspelonk uit!

— Maar het lijkt wel heelemaal onbewoond te zijn! riep Baxter uit. Ik zie in het geheel geen gordijnen!

— O, dat komt meer voor bij dievenholen! merkte Raffles kalm op.

— Nu, dan maar aan het werk! Ik houd je liever bij mij, anders zou ik je zelf naar binnensturen! Jackson! zoo riep hij tot een der andere aanvoerders. Neem je mannen mee en ga dat huis binnen! Sleur de boeven uit hun bedden en als ze tegenstand bieden, sla je er met den wapenstok op! Jullie hebt toch allemaal je boeien bij je? Goed zoo! Dertig man gaan naar den achterkant van het huis, als die te bereiken is tenminste!

— O ja! zei Raffles, daartoe hebben zij slechts het huis daarnaast binnen te gaan en over de tuinschutting te klimmen!

— Prachtig! riep Baxter uit, wiens gelaat begon te glimmen van vreugde.

Hij meende de palm der overwinning reeds behaald te hebben!

Zijn kleine oogjes schitterden, en hij plukte zenuwachtig aan zijn rosblond baardje!

— Dan moeten er nog vijftig man de zijstraat ingaan en daar postvatten om te zien, dat het gespuis niet over de daken ontsnapt! beval hij. En nog eens vijftig man in de dwarsstraat; die achter het huis loopt! De rest houd ik hier. En wee dengeen, die ons in handen valt! Maar wat is dat daar voor een reusachtige verhuiswagen in die dwarsstraat?

Baxter wees op een kolossalen verhuiswagen met vier paarden bespannen, die in de dwarsstraat stilstond, terwijl de koetsier blijkbaar op den bok in slaap was gevallen.

— Dat ding staat daar tamelijk in den weg, dunkt me!

— Nu, die zal daar niet hinderen, merkte Raffles kalmeerend op, en anders zal ik straks wel bevel geven dat de wagen moet wegrijden!

De agenten verspreidden zich zooals hun bevolen was en omstreeks honderd agenten, waaronder Raffles en Charly, aangevoerd door Baxter, vatten schuins voor het huis post.

Tien man slopen naar de deur en na enkele oogenblikken had een hunner deze met een looper geopend.

Op dat oogenblik stiet Baxter een doordringenden kreet uit en wees naar een raam op de derde verdieping van het dievenhol.

— Het zilveren pijpje! brulde hij. Die schooier rookt uit het zilveren pijpje van Lord Aberdeen!

Iedereen keek in de aangewezen richting.

Op eenigen afstand van het raam, dat met een vuil stuk vitrage bedekt was zat een man, wiens gelaat door de zon bijna zwart geblakerd was, behagelijk te rooken.

In zijn harige vuist hield hij het sigarenpijpje, dat Baxter diens woedenden uitroep ontlokt had.

De boef was gekleed in een vuurroode boezeroen.

Hij had een wit wollen cachenez om den hals en een pet met een zeer groote lederen klep op het hoofd.

— Wil jij dat pijpje wel eens als de bliksem teruggeven! schreeuwde Baxter met een vuurrood gezicht.

De man aan het raam verroerde zich niet en keek onverschillig de straat op, terwijl hij dikke tabakswolken uitblies.

— Wel allemachtig! kreet Baxter, terwijl de aderen op zijn voorhoofd zwoollen. Kom jij naar beneden met dat pijpje of kom je niet naar beneden met dat pijpje! Ik zal je nog eenmaal waarschuwen en dan schiet ik op je, hoor je! Ik laat een kanon in stelling brengen, versta je me, als je niet naar beneden komt!!

Maar de man aan het raam reageerde hier evenmin op, alsof hij in de maan gewoond had.

Buiten zichzelf van woede beval Baxter den aanvoerder van de tien agenten aan de deur:

— Naar binnen! En neem dien schurk gevangen! Maar pas op, dat jullie het pijpje niet beschadigen! De boef zelf komt er minder op aan!

De tien mannen drongen het huis binnen.

Eenige oogenblikken heerschte er bijna hoorbare stilte.

De menigte stond met uitgerekte halzen en met de grootste spanning op den afloop van deze onderneming te wachten.

De meesten hadden dadelijk den befaamden inspecteur van politie herkend. Plotseling klonk er een vervaarlijk geschreeuw uit het huis.

De agenten voor de deur stelden zich in postuur en

Baxter werd weer zoo bleek als hij voor het begin van de expeditie was geweest!

Hij greep Raffles bij den arm en fluisterde hem heesch toe:

— Ze zijn slaags met het repaille! Als er om 's hemelwil maar geen bloed vergoten wordt! Dat kan ik niet zien!

— O, zoo bar zal het niet loopen! suste Raffles, die geen oog had afgewend van het dievenhol, maar ook eenige keeren had opgezien naar een raam, daar schuins tegenover, waar hij het objectief van een bioscoop-toestel en een steeds heen en weer slingerenden arm had meenen te ontwaren.

Hij had het woord nog niet gesproken, of de man met het zilveren pijpje stond op, rukte het raam open en trad op de vensterbank.

Een kreet van afgrijzen en schrik ging door de menigte!

Eén misstap en de ongelukkige zou verpletterd op den grond storten.

Baxter sidderde als een espenblad en begon daarna als een jong veulen heen en weer te hollen.

— Een springzeil, een springzeil! brulde hij. De vent zal zijn nek breken!

— Er is op het oogenblik geen springzeil, meneer! zeide Raffles bedaard.

— Leen me dan je zakdoek! gilte de inspecteur. Ik kan toch niet aanzien, dat die man voor mijn oogen te pletter valt?

Maar de ontzetting van de menigte maakte plaats voor verbazing, toen de man in het roode boezeroen, steeds lustig dampende, met een behendigen zwaai de regenpijp greep en naar boven klom!

Vóór hij de dakgoot bereikt had, ging er op de tweede verdieping een raam open. Toen nog twee op de derde verdieping. Toen drie tegelijk op de eerste.

Tenslotte het dakvenster!

En uit al die ramen keken de kwaadaardige gezichten van de overvallen boeven, die zich echter niet lang bedachten, maar vlug als water naar buiten klommen en langs de regenpijpen naar het dak klauterden.

Het was werkelijk pijnlijk de woede van den heer Baxter te aanschouwen!

— Ze ontsnappen me! schreeuwde hij, de vuisten ballend naar de boeven, die op dat oogenblik doodkalm vlak naast elkaar in de dakgoot zaten en vandaar met blijkbaar belangstelling op het gewoel in de nauwe straat neerkeken.

— Waar blijven nu die sufferers in huis! gilte hij.

Vooruit, nog maar een tien mannen naar boven!! Kijk die schurk in de dakgoot eens uit mijn pijpje rooken! Als ik hem krijg, vermoord ik hem!

Op dat oogenblik verschenen een paar agenten aan de ramen van het dievenhol.

— Waarom klim jullie die mannen niet na? schreeuwde hij.

— Omdat we onzen nek niet willen breken, meneer! zeide een van de agenten terug.

Voordat Baxter daarop antwoord had kunnen geven, klonk een stem uit de menigte:

— Ze gaan zich uitkleeden!

Baxter keek naar de dakgoot en meende het te besterven van ontzetting. Want inderdaad was de boef met het zilveren pijpje bezig zich langzaam maar zeker van zijn kleederen te ontdoen, die hij met een sierlijk gebaar boven op de hoofden der wachtende agenten smeed: eerst zijn groote pet, daarna zijn halsdoek, vervolgens zijn boezeroen, tenslotte zelfs zijn broek en zijn sokken!

En het vreeselijke was, dat zijn voorbeeld aanstekelijk scheen te werken, want als op bevel stonden de overige bandieten, een twintig in aantal ongeveer, in de dakgoot op en ontteden zich van hun goed.

Baxter wilde wat zeggen, maar zag zich het woord afgesneden door een baaien onderbroek, die hem juist boven op den mond viel!

— Mankeert u iets, meneer? vroeg Raffles bezongd, terwijl hij den ongelukkigen inspecteur van het kledingstuk bevrijdde.

Doch hij wachtte het antwoord maar niet af en trok zich bescheiden met Charly in de zijstraat terug, vanwaar zij beiden het slot van de tragi-comedie waarnamen, staande naast een auto, die Raffles reeds van te voren had besteld.

Vandaar konden zij gemakkelijk het woest getier hooren, dat uit de menigte opsteeg, gevolgd door een daverend gelach, dat de ruiten in de heele buurt deed trillen!

— Het zijn apen! hoorden zij Baxter schreeuwen! Waar is die vervloekte Briggs! Ik zal dien kerel laten vierendeelen!

Maar Briggs wachtte dit vonnis niet af, stapte met Charly in de auto en verdween schielijk van de plek van de ramp.

Ondertusschen duurde daar de opschudding in steeds heftiger mate voort.

De apen, voor het meerendeel gorilla's van aanzienlijke grootte, hadden, nu zij hun goed hadden wegge-

smeten, genoeg van de grap en klauterden op het dak, lieten zich snel als de bliksem weder langs een regenpijp zakken tot halverwege het huis, dat op den hoek van de volgende dwarsstraat stond en sprongen vandaar, veel vlugger dan eenig acrobaat het hun zou kunnen nadoen, op den verhuiswagen, die de koetsier reeds in beweging had gebracht en die in galop vertrok, zoodra de laatste aap daarop een veilige schuilplaats had gezocht, aangeloofd door een groote mand met lekkernijen, die hun eigenaar hun voorhield.

De geschiedenis verzekert, dat men Baxter meer dood dan levend en in een staat van volslagen kindsheid heeft moeten wegdragen.

— Ik zal je wel niet veel verklaring behoeven te geven, beste Charly! zeide Rafflés onder het rijden.

— Neen, Edward, dat behoeft niet! antwoordde Charly lachend. Ik moet eerlijk zeggen, dat je succes van je grap hebt gehad. Ik dacht dat ik het zou besterven!

— Het was een tref, dat hier te Londen juist een kermisreiziger was, die met zijn twintig apen voorstellingen geeft in het Alhambra.

Zijn aanplakbiljet, waarop een groot aantal apen, als menschen gekleed, staan afgebeeld, had me op het idee gebracht. En een belooning van een vijftig pond deed de rest! De man kleedde zijn pensionaires als dieven en ander geboefte en bracht ze in dien wagen, dien je gezien hebt, naar het onbewoonde huis. Er waren slechts twee oppassers bij de dieren en die verscholen zich in een kast, zoodra zij de agenten hoorden binnenkomen.

— Ja, ja, ik heb dien wagen al voor de deur zien staan vanochtend, maar ik wilde je grap niet in het

minst bederven! Toen is de koetsier zeker je zilveren pijpje komen halen, waaraan je groote baviaan zoo smakelijk zat te lurken!

— Je hebt het goed geraden, Charly! En het blijft afgesproken: op zijn verjaardag krijgt hij het authentieke pijpje als souvenir van dezen heerlijken dag!

Des avonds ging in drie van de grootste bioscopen van Londen de opname van Baxter's laatste heldendaad, onder den titel: „Een Inspecteur op de Dievenjacht!”

Men zegt, dat er dien avond duizenden moesten worden weggestuurd, want het nieuwtje had zich van East-End als een loopend vuurtje door de stad verspreid en iedere echte Londenaar wilde Baxter op het witte doek bewonderen!

Helaas kon de film slechts twee keer vertoond worden, want toen kwam het Baxter ter oore, dië zich tweemaal vierentwintig uren als een kluizenaar van de wereld had afgescheiden, en deze verbood kortweg verdere opvoering.

Wat de „Times” betreft, het Cityblad publiceerde den ochtend, volgend op dezen gedenkwaardigen dag, een berichtje, dat niet anders bevatte dan deze weinige regels:

„Wij hebben met genoegen gezien, dat de heer Baxter zijn werkkring eenigszins gewijzigd heeft, en wenschen hem van harte geluk bij zijn intrede in de groote artistenwereld!

Moge dit eerste, zoo gelukkige optreden, spoedig gevolgd worden door meerdere succesrollen!”

Het volgend nummer (131) zal bevatten

De handelaar in blanke slavinnen.

Een huwelijk tijdens de Fransche revolutie.

„Ja, meneer, 't is werkelijk waar; ik heb de overleden gravin zoo duidelijk voor me gezien, als ik u nu zie.”

Reeds driemaal had Dominique Mathesou dit verteld en René Rivard wilde er het zijne van weten.

Hij ging dus op een stillen, mooien winternacht naar het kasteel La Chesnaye, waarin Mathesou de geestverschijning zou hebben gezien.

Toen hij voor het kasteel stond, voelde hij een soort ontgoocheling. Terwijl de revolutie overal haar zware hand had doen voelen, scheen La Chesnaye ongemoeid gelaten. Drie jaar had het gebouw onbewoond gestaan. De republiek had de meubels laten verzegelen en Dominique Mathesou als zegelbewaarder aangeesteld, een post, dien hij tot zijn volle tevredenheid vervulde, totdat hij eenige dagen geleden op zijn omtocht door het kasteel de overleden gravin St. Castin had gezien, zooals hij zijn jongen vriend Rivard had verteld.

Deze was het pad afgeloopen dat naar het kasteel voerde. Hij ontsloot de deur met den sleutel, dien Mathesou hem had gegeven en weifelde of hij den sleutel om zou draaien, of de deur openlaten om zijn terugtocht gemakkelijk te maken.

Er scheen een zwak licht door een half open glazen deur aan het andere eind van de gang.

Er bewoog zich iets en hij hoorde het geritsel van een zijden japon.

Uit de schaduw kwam langzaam een vrouwelijke gestalte in een ouderwetsche japon te voorschijn. En nu voelde hij zich toch ook eenigszins angstig. Hij greep zijn pistool en riep: „Halt, of ik schiet!”

De vrouw keerde zich om en bleef staan. Hij zag een doodsbleek gezicht en nog steeds aangegrepen door groote vrees, liep hij op haar toe. Maar de geest van de gravin ging op de vlucht. Ze liep een kamer in, stootte tegen een tafel, waarop een kaars stond en gooide de kaars om.

Nu was hij dicht bij haar. Hij greep haar beet. Ze verzette zich niet.

Rivard was minder verbaasd dan verontwaardigd. „Dwaas kind,” zei hij, „ik had u kunnen dooden.”

De stem die hem antwoordde was jong en helder. „Ik ben uw gevangene, monsieur. Wil u de kaars aansteken!”

Toen hij aan haar verzoek had voldaan, zag hij een beeldschoon gezichtje, doodsbleek, maar toch geheel onbevreesd. De zachte grijze oogen ontmoetten de zijne met een vraag.

„Vergeef me mijn ruwheid,” zei hij. „Hoe kon ik weten?”

„U kon niet weten, monsieur, dat ik Yvonne de St. Castin ben,” sprak ze.

„Wie is hier bij u?” vroeg hij.

„Niemand, monsieur, ik ben geheel alleen.”

„Hoe is 't mogelijk, dat men u hier alleen heeft laten blijven?” vroeg hij.

Ze begreep hem verkeerd.

„Ze weten er niets van,” antwoordde ze, ietwat blozend. „Iemand bracht me een brief van mijn vader, waarin hij me schreef, dat in het kasteel nog documenten aanwezig waren, die hij moest hebben. Een vertrouwd persoon moest ze gaan halen. Ik begreep dat ik de eenige was, die het kon doen, en vertelde aan oom en tante, bij wie ik woon, dat ik eenige dagen bij mijn voedsterzuster zou gaan doorbrengen. Haar man bracht me hier en voorziet me van levensmiddelen. Zoo ben ik hier!”

„Ik bewonder uw moed, mademoiselle.”

„Maar voor u ben ik weggelopen. U stond zoo onverwacht voor me.”

„U moet op uw hoede zijn voor den zegelbewaarder.”

Het meisje lachte. „Die arme Mathesou? Ik moest zorgen, dat ik geen last van hem had. Ik trok mijn grootmoeders kleeren aan en wandelde op het terras, zooals zij iederen avond bij haar leven deed. Ik hield die kleeren aan. Maar hij is nooit teruggekomen. Nu heb ik hier uren doorgebracht met het zoeken naar de

papieren. Eindelijk heb ik een gesloten kist gevonden, waarvan ik geen sleutel heb."

„Als ik u van eenig nut kan zijn, zal ik het toeval zegenen dat me hier bracht," sprak hij.

„Wil u dan zoo goed zijn, met me mee te gaan?" vroeg ze.

Ze ging hem voor naar een kamer, waar een houten kist op een stoel stond.

Het slot kon hij niet anders open krijgen, dan door er met een hamer krachtig op te slaan.

Toen hij het open had, doorzocht het meisje de papieren. „Ze zijn er allen," riep ze verheugd.

Maar terwijl ze nog sprak, werd de deur geopend. Een man stond op den drempel en Rivard zag een pistool op zich gericht.

„Handen op, monsieur."

Het meisje gaf een gil.

„Abbé Tarron," riep ze.

Rivard kende den abt bij naam. Hij wist dat hij aalmoezenier was geweest bij het royalistisch leger en hij, nadat dit was verslagen, zich aan het hoofd van een bende Chouans had gesteld.

„Wat doet ge hier?" vroeg de abbé aan het meisje.

„Ik ben hier op bevel van mijn vader," antwoordde ze, „om papieren te zoeken. Deze heer heeft me geholpen."

„Hij kwam hier den avond doorbrengen op uw uitnodiging?"

Rivard voelde de ironie in de vraag.

„Als mijn leven op het spel staat," dacht hij, „loopt haar goede naam gevaar." Hij sprak: „Ik ben een vreemdeling voor haar, monsieur l'abbé, en kwam hier geheel bij toeval."

„De sleutel zit nog in den binnenkant van de deur in 't slot," antwoordde de abbé. „Kent gij een van allen dezen persoon?" vroeg hij aan zijn metgezellen, die in de gang stonden.

Een van de mannen antwoordde: „Hij is luitenant Rivard, te Segré in garnizoen."

„Is het waar?" vroeg de priester. „Zijt ge een republikeinsch officier, gekleed als burger?"

„Ik ben een officier van de republiek."

„Ge zijt een spion," antwoordde de ander. „Mijn kameraden zullen u naar den hof brengen en u neerschieten."

Die woorden wekten Yvonne de St. Castin uit haar zwijgen op. Het leven van dezen man werd bedreigd; zij zou medeplichtig zijn aan zijn dood. Hij had vertrouwd op haar verzekering dat ze alleen was.

„Mijnheer," zei ze, „wij dooden onze gevangenen niet. Dat laten wij over aan onze vijanden."

De oogen van den abbé glinsterden.

„Mademoiselle de St. Castin," sprak hij, „van den dag af, waarop een republikeinsch officier bevel gaf mijn kerk te verbranden, waarin vrouwen en kinderen gevlucht waren, beschouw ik het dooden van zulke wolven niet als moord, maar als gerechtigheid."

„Het is Kerstavond," sprak het meisje, „vergeef ter wille van Christus, die op aarde kwam om allen vergiffenis te doen verwerven."

Maar abbé Tarron had zijn antwoord gereed. „Voor u en mij is het Kerstmis in het jaar onzes Heeren 1794. Voor hem is het de vijfde dag van Nivose van het jaar III van de republiek. Voor hem is Christus niet gekomen."

Het kwam Rivard voor alsof een kind-engel zijn zaak bepleitte tegen de incarnatie van het booze en den dood.

„Laat ons er een eind aan maken, abbé," zei hij, „zonder er een woord meer over te spreken."

Yvonne wendde zich nog eens tot den priester. „We hebben u misleid," zei ze. „Monsieur Rivard is mijn verloofde."

De abbé was tot zwijgen gebracht. Rivard opende zijn droge lippen om te spreken, maar sloot ze weer.

Het meisje ging voort: „Om wat u aan mijn vader verschuldigd is, zal u zijn leven, dat mij dierbaar is, wel willen sparen."

Toen abbé Tarron sprak, was zijn stem hard als staal. „Uw vader was mijn weldoener, dat erken ik. Deze man is uw verloofde. Hij zal zijn leven en vrijheid behouden op voorwaarde dat gij hem vanavond trouwt."

De twee menschen staarden hem aan, zonder zich te bewegen.

„Maakt u allen gereed voor de mis en voor het huwelijk," sprak de abbé. En zich tot de jongelui wendend: „Gij beiden moet nu eerst biechten."

„Wilt u mijn biecht 't eerst aanhooren?" vroeg Rivard.

„Als ge het wenscht," antwoordde de abbé en hij geleidde den jongen man naar een andere kamer. De deur daarvan was nog nauwelijks gesloten, toen Rivard sprak: „Ze heeft gelogen om mijn leven te redden. Ze had me nooit tevoren gezien. Dominique Mathesou had me verteld dat het spookte in La Chesnaye. Ik wilde uitvinden wie hem voor den gek hield. Hij heeft me den sleutel gegeven."

„Abbé Tarron keek hem doordringend aan. „Eindelijk hoor ik de waarheid,” sprak hij. „Omdat juffrouw de St. Castin de dochter is van haar vader, wilde ik voor haar doen wat ik kon. Anders had ik u laten neerschieten. Ze weigerde dit. De verantwoordelijkheid is voor haar, en zij moet de straf dragen.”

„U vergeet, dat ze haar toestemming nog niet heeft gegeven,” zei Rivard. „Ze is vrij.”

„Ik zal haar dit nog eens onder het oog brengen,” sprak abbé Tarron, „en nu kan ik uw biecht aanhooren.”

Een uur daarna had in de kapel te La Chesnaye de huwelijksinzegening plaats van Yvonne de St. Castin en René Rivard.

In den stillen, mistigen Kerstmorgen liepen een jonge man en vrouw het voetpad af, dat van La Chesnaye door het bosch naar de open vlakte voert.

De vrouw droeg een korten rok en een zwaren mantel; de hoed hing over haar gezicht, zoodat daar weinig van te zien was. Ze hadden meer dan een uur voortgelopen; La Chesnaye was al lang uit het gezicht verdwenen, toen Yvonne Rivard stilstond en wees op rook, die op eenigen afstand van een heuvel omhoog steeg.

„Daar is de boerderij van La Landin,” zei ze. „Ge hoeft daar slechts in mijn naam te vragen en ze zullen u een ontbijt geven en een paard leenen, zoodat ge naar Segré terug kunt rijden.”

„Dus moeten zich hier onze wegen voor eeuwig scheiden?” vroeg hij.

„Monsieur,” antwoordde ze, „laat mij er u aan herinneren dat abbé Tarron den eed aan de republiek heeft geweigerd en hij dus een dubbele rebel is tegen de republiek; dientengevolge beschouwt de republiek een door hem gesloten verbintenis als onwettig en voor niemand bindend.”

„Gij gelooft dus met den abbé, dat ik een volslagen heiden ben,” sprak Rivard. „Maar laat ons daar niet over spreken. Laat ons aannemen, dat ik mijzelf als vrij beschouw. Zijt gij daardoor ook vrij?”

„Ik geloof, dat ge dat niet hoeft te vragen,” sprak ze.

„Ik weet het,” antwoordde hij. „U gaf uw leven om het mijne te redden. U meent dat alles wat ik kan doen, is het u bedorven en bevlekt terug te geven. In uw oogen zijn we met elkaar vereenigd en toch is er een afgrond tusschen ons.”

„Er is een afgrond tusschen ons,” herhaalde ze.

„Ik heb dien vannacht gepeild,” antwoordde hij. „Hij is niet zoo diep als u denkt. Ten eerste is er geen bloed in. Ik heb hier in Anjou geen strijd gezien en zal dien ook niet zien. Er is vrede in aantocht, maar of die komt of niet, ik ga naar een regiment in vreemden dienst. Mijn naam is de Rivard, en mijn familie behoort tot den adel van Auvergne. Terwijl uw vader uitweek met het doel om zijn land te dienen, bleef de mijne in Frankrijk — voor hetzelfde doel. Hij was een eerlijk man, en gematigd en dapper. Hij bleef op zijn post, totdat Robespierre hem naar de guillotine zond. Geen krijgsman kon meer gedaan hebben. Mijn hoogste eerezucht is zijn voetstappen te volgen.”

„Toen de abbé terugkwam,” sprak het meisje, „zei hij: het is een flink man en je bent gelukkiger dan je verdient. Alsof hij me hoefde te vertellen, waarom u vroeg het eerst te mogen biechten.”

Rivard zweeg een oogenblik. Zij, van wie ze niet wilden spreken, stond tusschen hen: de Republiek. Voor de ééne een monsterachtige afgod, troonend op een hoop lijken, voor den ander de weldadige godin, die hij trotsch was te dienen.

„Leg uw rechterhand in de mijne,” zei Rivard.

Ze gehoorzaamde dadelijk.

„Blijkbaar moeten we scheiden,” sprak hij. „De vraag is, zal ik gaan, wetend dat er een vrouw is, aan wie ik mijn leven te danken heb, en die ik alleen kan beloonen door me zoo gauw mogelijk te laten doodschieten! Of zal ik gaan, wetend dat als ik mijn plicht doe de dag zal komen, waarop ze zal zeggen: „De afgrond is gedempt!” Als het eerste waar is, trek dan uw hand terug; in het tweede geval, laat ze dan liggen, waar ze ligt.”

Haar hand werd koud als ijs, maar ze bewoog zich niet.

„Mijn dag zal komen,” zei hij, „omdat ik u lief heb.”

Pakkend!

Sensationeel!

Boeiend zijn de avonturen van den beroemden Amerikaanschen Detective

NICK CARTER,

het mooiste wat ooit op het gebied van Detective-verhalen verschenen is.

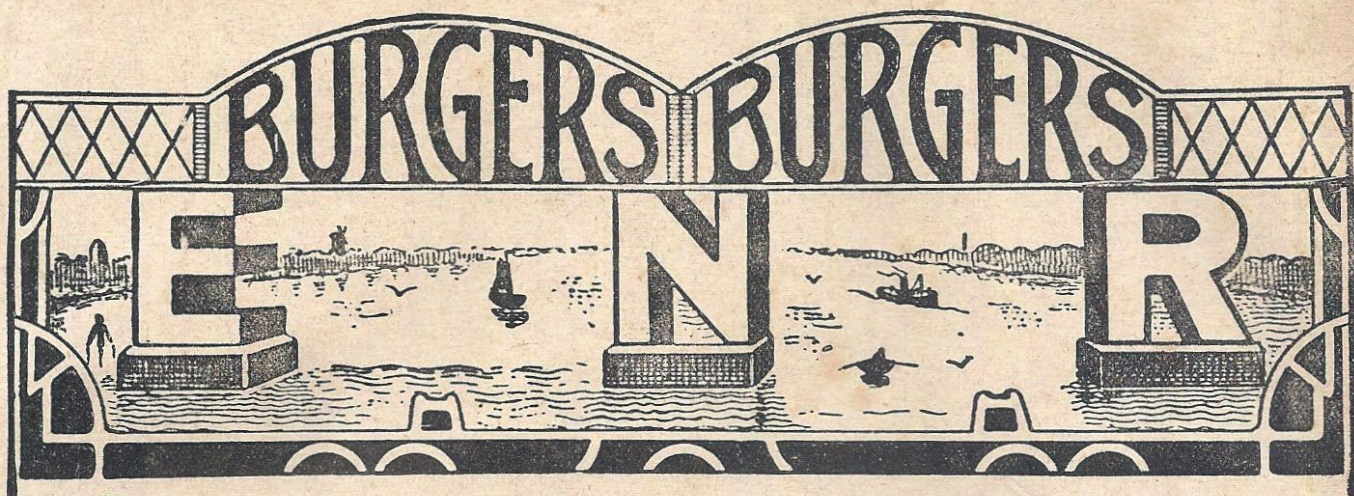
Elke aflevering bevat een afgerond verhaal.

Prijs per aflevering 10 CENT.

Te bekomen in den boekhandel
en bij den Uitgever

Roman-Boekhandel voorheen A. EICHLER te Amsterdam.

Probeer het onmogelijke niet

Beter rijwiel kan niet gevonden
worden dan

Burgers
E. N. R.
